

СКЛАЛА
АЛЕНА
МІМРЫК

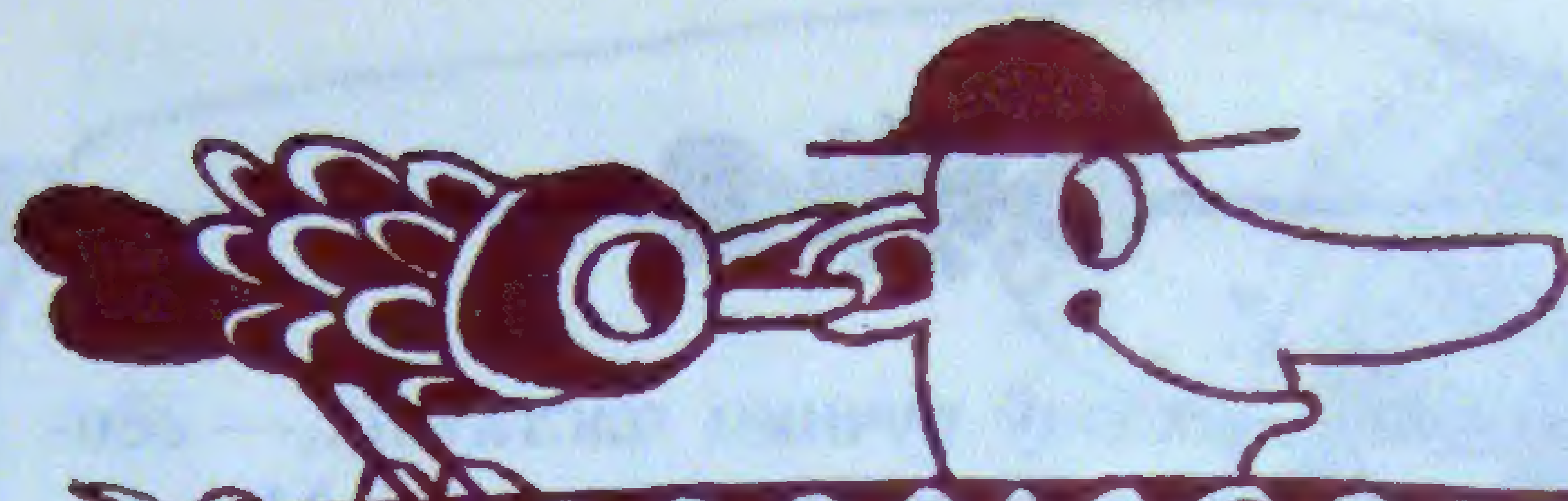
МІНСК
«ПОЛЫМЯ»
1996

ББК 84 (4Беи)
С 50
УДК 882. 6-93

Для малодшага
і сярэдняга школьнага ўзросту

С $\frac{8820600000-027}{М306(03)-96}$ 00—97
ISBN 985-07-0135-8

Бадай, няма такога чалавека, які б не любіў смяяцца. Нездарма ў народзе кажуць, што дасціпны жарт спрыяе добраму настрою, здароўю.

Той, хто будзе чытаць гэтыя смяшынкі, пэўна ж, таксама ўсміхнецца.

Смейцеся наздароўе!

— Дзеці,— сказаў вучням настаўнік,— сёння вечарам можна назіраць зацьменне Месяца. Не забудзьце паглядзець яго а дваццаць адной гадзіне сорак пяць хвілін.

— А па якой праграме? — пачуўся з задняй парты зацікаўлены голас.

— Мама, я ведаю, чаму падкоўваюць каня.

— Чаму, сынок?

— Каб у яго ногі не мерзлі.

Вучні ачышчалі ад снегу дарогу каля школы. Толькі Саша стаяў і нічога не рабіў. Да яго падышла настаўніца і спытала:

— Ты чаму не працуеш разам з усімі?

— А я ў школу хаджу іншай дарогай.

— Света, што з табою? — спытала Лена ў старэйшай сястры, убачыўшы, што яна плача.

— Настаўнік геаграфіі паставіў мне двойку,— адказала Света.— Я забылася, дзе Аляска.

— І сапраўды, куды ж ты яе паклала?! — здзівілася малая.

— Доктар, гэта праўда, што калі я буду есці многа морквы, у мяне палепшае зрок?

— Праўда. Хіба ты бачыў калі зайца ў акулярах?

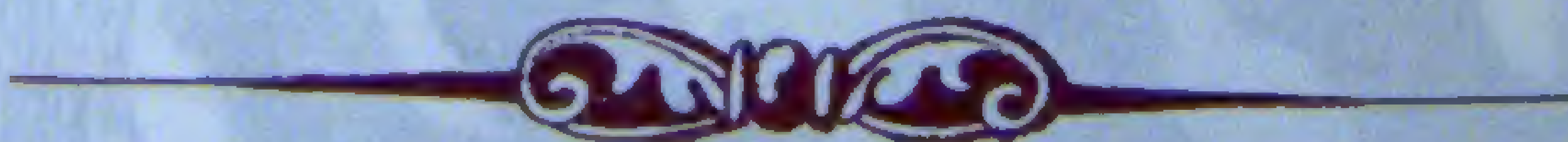

Вучань звярнуўся да настаўніка:

— Скажыце, калі ласка, ці можна сварыцца на чалавека за тое, чаго ён не рабіў?

— Не, нельга.

— Тады я прызнаюся, што не выканаў хатняга задання.

Сын:
— Тата, пазнаёмся, гэта Алёнка.
Тата:
— Вельмі прыемна.
Сын:
— Яна таксама хоча, каб ты дапамагаў ёй выконваць хатнія заданні.

Каця пытаецца ў бабулі:
— Навошта вавёрка летам сушыць грыбы? Хіба зімою яна будзе варыць суп?

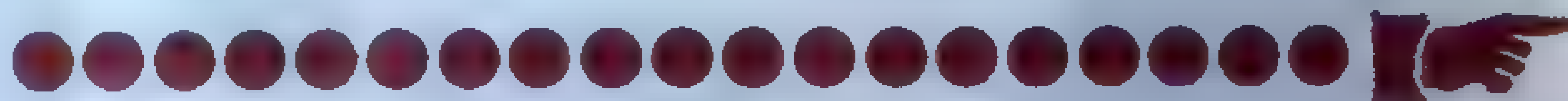
На ўроку фізкультуры Павел Пятровіч сказаў:
— Усе кладзіцеся на спіну і ўявіце, што едзеце на веласіпедзе. Рабіце рухі, як быццам вы круціце педалі. Хутчэй! Хутчэй! Міша, а ты чаму перастаў рухаць нагамі?
— А я з горкі з'язджаю!

— Паўлік, чаму ты кожны дзень спазняешся ў школу? Няўжо ў вас няма будзільніка?

— Будзільнік-то ёсць, ды толькі ён звоніць, калі я сплю.

Унучка:

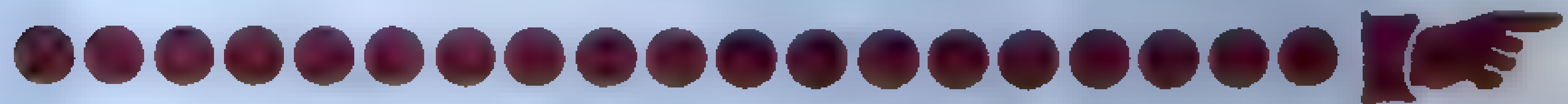
— Бабуля, колькі табе гадоў?

Бабуля:

— Семдзесят.

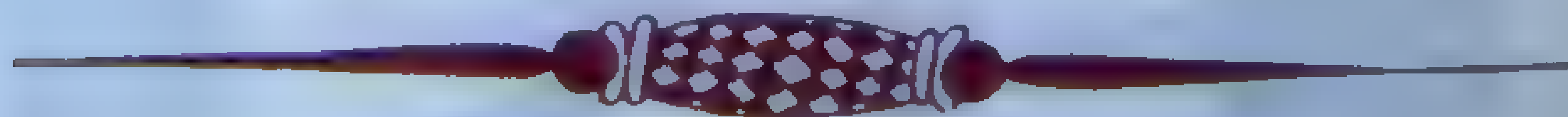
Унучка піша лічбу і кажа:

— О, дык мы з табой равесніцы! Нам сёння ў школе казалі, што нуль нічога не азначае.

— Віця, я спаткаў Ніну Іванаўну. Яна зноў скардзілася, што ты дрэнна паводзіш сябе.

— І чаго яна скардзіцца? Я ж сёння зусім не быў у школе!

770

Хлопчык прыйшоў у магазін і сказаў прадаўшчыцы:

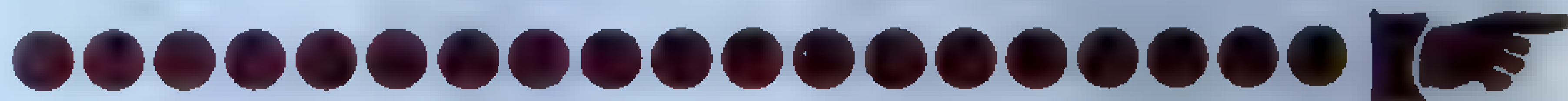
— Тры кілаграмы рысу за 9 тысяч рублёў, чатыры сыркі за 1 тысячу семсот рублёў, 600 грамаў каўбасы за 30 тысяч шэсцьсот рублёў.

Прадаўшчыца:

— 52 тысячы 160 рублёў.

Хлопчык:

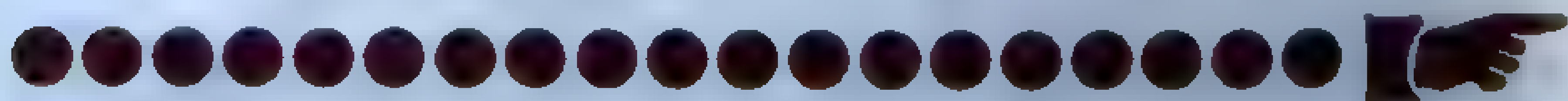
— Дзякуй. Вось гэта задача не атрымлівалася ў мяне.

Сярожа спытаў у малодшага брата:

— Як ты думаеш, навошта паляўнічаму патрэбны сабака?

— Каб зайцы не накінуліся на яго.

На ўроку гісторыі.

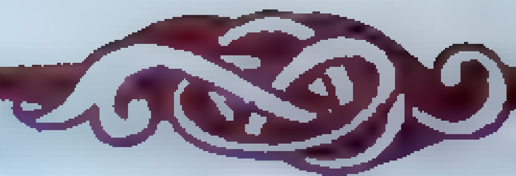
Настаўнік:

— Юра, чым адрозніваецца першая Пунічная вайна ад другой?

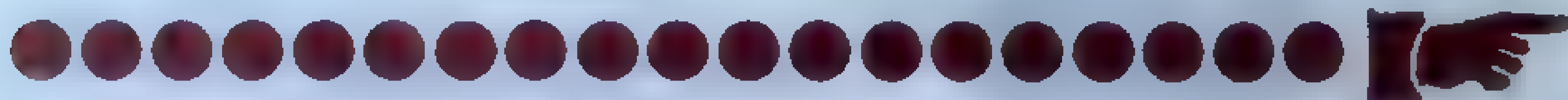
Юра:

— Тым, што першая была раней за другую.

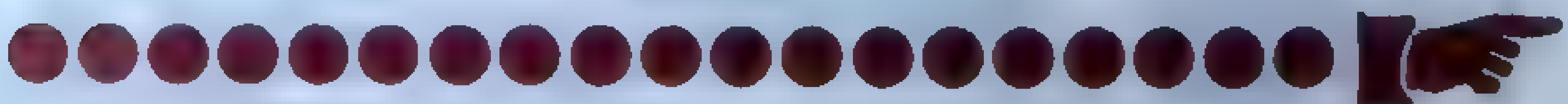

— Паглядзіце, Зоя Міхайлаўна,— кажа вучань.
— Што гэта? — пытае настаўніца.
— Фотакартка.
— Навошта ты прынёс яе?
— Дык вы ж хацелі пабачыць маіх бацькоў.

— Чаму нам увесь час нагадваюць мыць рукі? — пытае малы Косцік у сябрука.
— Відаць, таму, каб не заразіцца гігіенай.

Настаўнік на ўроку геаграфіі:
— Пеця, я прасіў цябе паказаць даліну, а ты на Эльбрус залез!
— А з гары лепш відаць, Сяргей Васілевіч!

Настаўніца геаграфіі гаворыць Вову:
— Пакажы, дзе знаходзіцца Волга?
— «Волга»? Дык яна ж у гаражы!

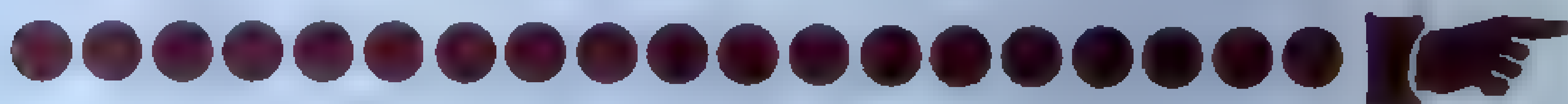

Дзіма накрыў галаву падручнікам матэматыкі і сказаў тату:

— Тата, я пагрузіўся ў матэматыку з вушамі.

— Да якіх жывёл адносіцца ліса?

— Да кураедных.

— За што ты, Юра, двойку атрымаў?

— За доўгі язык: падказваў Пецю. А ты?

— А я — за кароткі: не змог расказаць верш.

— Чаго прыходзіла да нас цётка Вера? — пытае Слаўка ў маці.

— Так проста — пасядзець.

— А што, у іх сваіх крэслаў няма?!

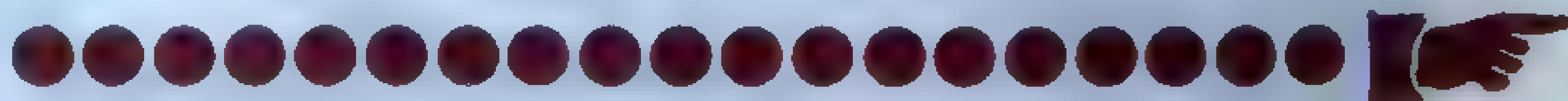
Настаўнік:

— Скажы, Сідараў, як па-нямецку «купацца»?

— Так, як і па-беларуску: раздзеўся — і ў ваду!

— Якія прамыя называюцца паралельнымі? — спытала настаўніца ў Валі.

— Прамыя, якія бягуць адна па другой і супадаюць,— адказала Валя.

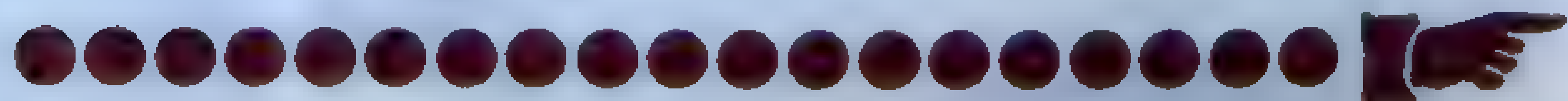

— Зноў двойку атрымаў? — пытае маці.

— Як ты даведалася?

— У цябе на твары напісана.

— Другім разам буду мыцца.

— Чым займаўся ты сёння ў школе? — спытала маці ў Андрэя.

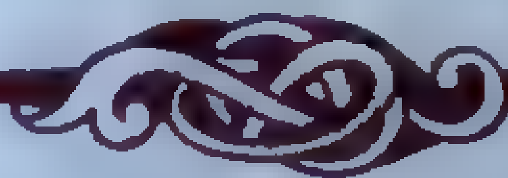
— Як — чым? Вядома, вучыўся. Ідучы дадому, адной рукою трымаўся за парэнчы, а другой спускаўся па лесвіцы.

— Як ты думаеш,— пытае Галя ў сяброўкі,— што бліжэй да нас: Месяц ці Аўстралія?

— Месяц. Я яго бачу, а Аўстралію не!

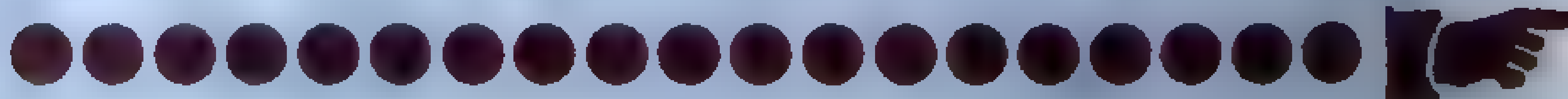

— Чаго ты плачаш, Вовачка?

— Ножка баліць!

— Якая?

— Я забыўся.

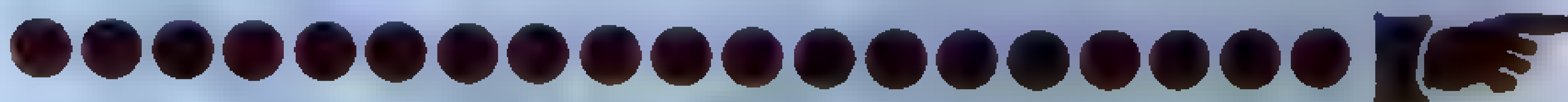

Настаўнік піша на дошцы 5—2 і пытае ў вучня, колькі атрымаецца?

Вучань:

— Два.

— Адгадаў, ты сёння атрымаеш двойку.

— Ты чаму атрымаў сёння двойку?— пытае маці ў сына.

— Я не атрымліваў яе. Настаўніца паставіла,— адказаў сын.

527

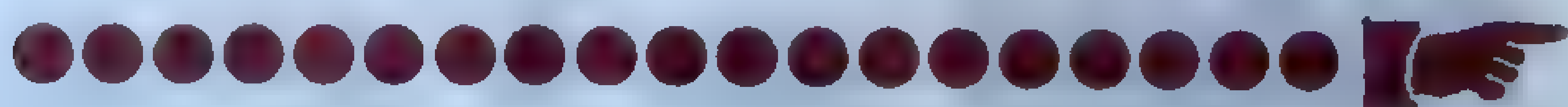
На ўроку англійскай мовы дзеці складалі фразы па малюнках, і настаўнік запытаў у Валі:

— Хто намаляваны тут?

— Тут намаляваны хлопчык.

— Скажы па-англійску.

— Тут намаляваны англійскі хлопчык.

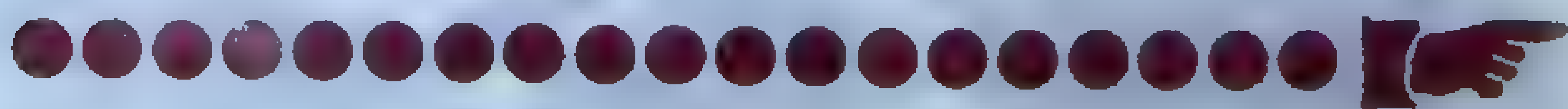

— Саша, назаві свойскую жывёлу, якая мае чатыры нагі.

— Конь, карова, кот, сабака.

— І гэта ўсё?

— Дзве качкі.

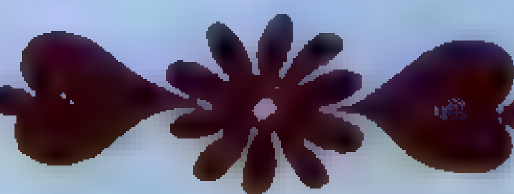

Вучні носяць макулатуру. Усе нясуць па кілаграму, а Дзіма — па паўкілаграма.

Настаўніца:

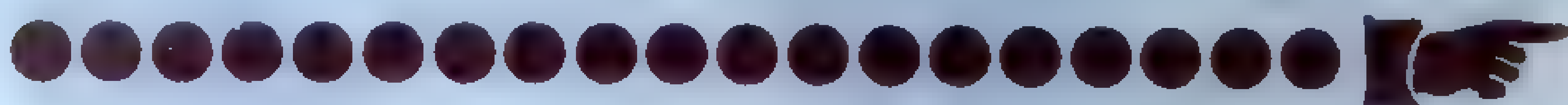
— Дзіма, чаму ты лянуешся несці кілаграм, а носіш па паўкілаграма?

— Гэта мае аднакласнікі лянуюцца схадзіць два разы.

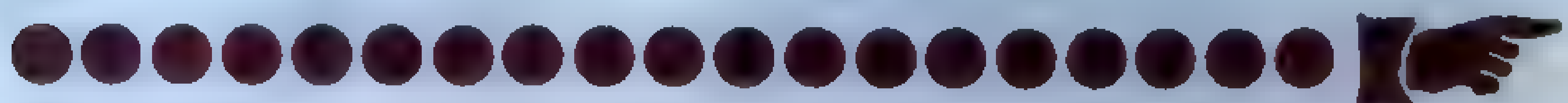

На ўроку беларускай мовы настаўнік пытае:
— Які гэта час: ён спіць, яна спіць, яны спяць?
Вучань:
— Вядома, ноч.

— Коля, чаму ты не выпраўляеш двойку? — спытаў бацька ў сына.
— Я даўно б выправіў, ды ў мяне няма чырвонага алоўка.

— Нехта абяцаў мне прыбраць свой куточак,— кажа маці, пазіраючы на дачку.
— Прыбяру.
— Дык чаго ж ты чакаеш?
— А ў мяне зараз абедзены перапынак.

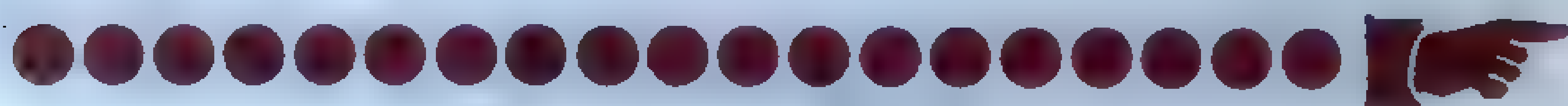
Валера спытаў у малодшага брата:
— Чаму мяўкае кот?
— Бо ён не ўмее гаўкаць,— адказаў брат.

— Кім працуе твая мама? — спытала выхавальніца ў Светы.

— Калдаўшчыцай,— адказала малая.

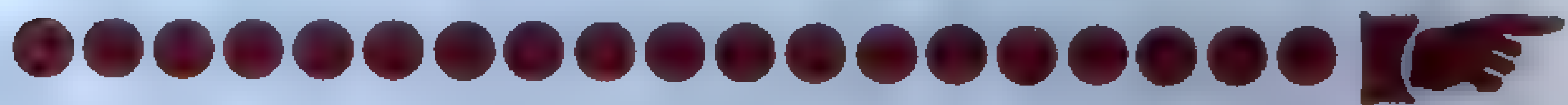

Настаўнік гісторыі:

— Ваня, з якога часу ты не прыходзіў на заняткі?

Ваня:

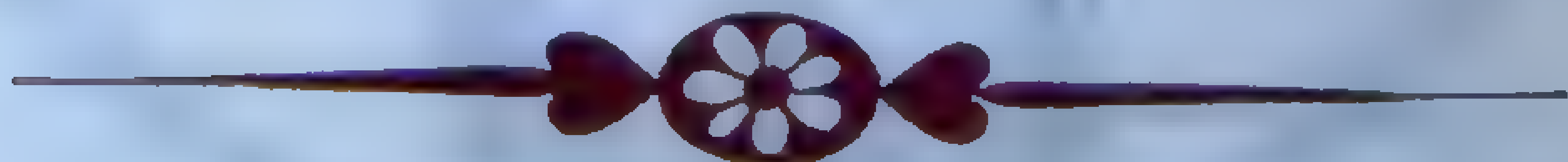
— Ад бітвы на Лядовым полі.

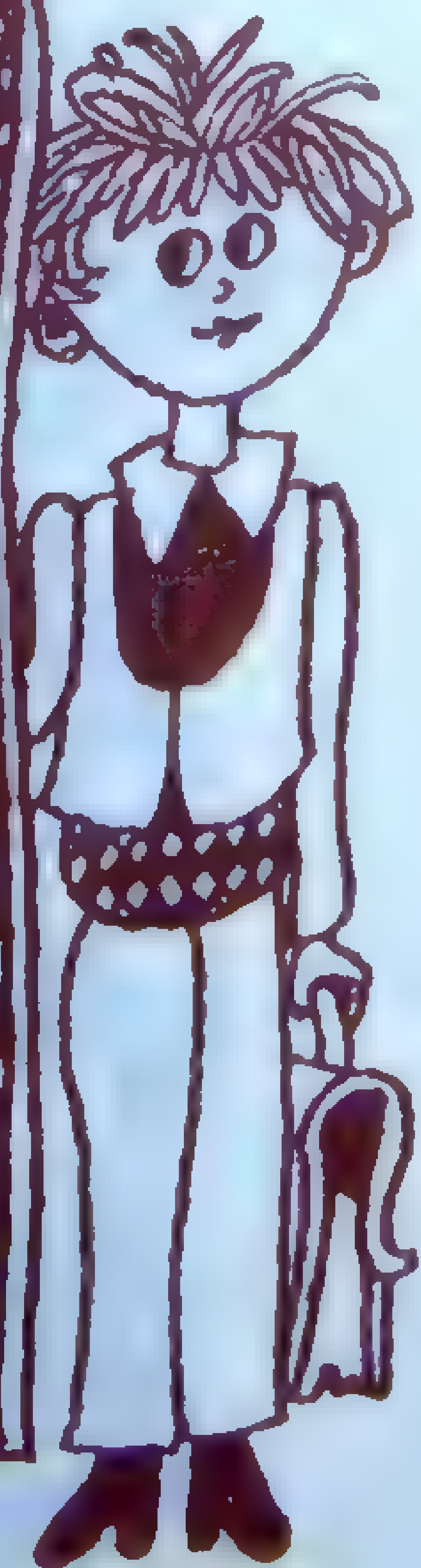
— Вы ведаеце, дзеці, што на холадзе ўсе прадметы сціскаюцца, а ў цяпле павялічваюцца,— тлумачыць настаўнік урок.— Хто з вас можа прывесці прыклад.

Ігар падняў руку і адказаў:

— Летнія канікулы бываюць большыя, а зімовыя меншыя.

1242.

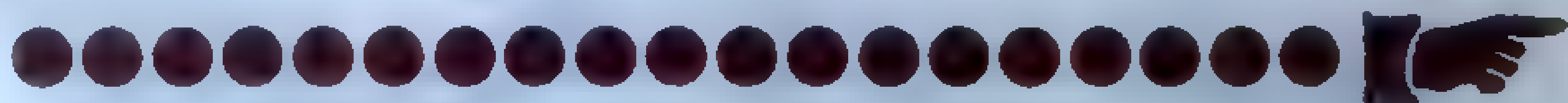

Маці згатавала смачную страву і кліча малога Алёшу:

— Сынок, хадзі есці «селядзец пад футрам».

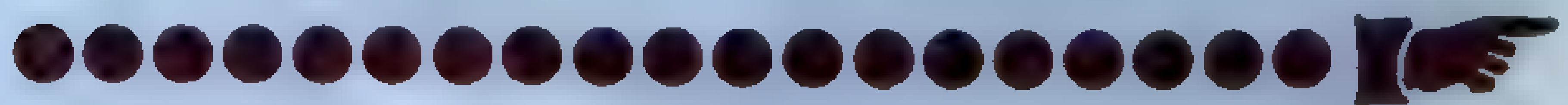
Малы падышоў, паглядзеў ды кажа:

— Што ты выдумала, мама? Пад якім футрам? У футра ж ёсць рукавы!

Брат з сястрою прыйшлі ў заапарк. На кожнай клетцы вісіць таблічка: «Не карміць!»

— Бедныя звяры,— кажа сястра,— як жа яны будуць жыць?

Настаўнік:

— Толя, чаму Юра нясе твой рукзак?

Толя:

— Я прывучаю яго памагаць старэйшым.

НЕ КАРМІЦЬ!

— Як гусі выратавалі Рым?
— Калі да горада набліжаліся ворагі, гусі заржалі.

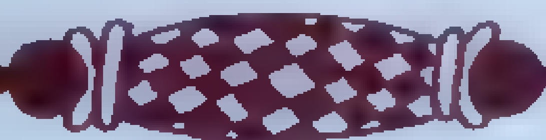
Настаўнік:
— Вельмі непрыемна, але прыйдзецца паставіць табе двойку.
Вучань:
— Каб вам было прыемна, пастаўце тройку.

Света гаворыць сяброўцы Дашы:
— Давай спаборнічаць: хто хутчэй засне. Калі я засну раней, я табе скажу, калі ты раней, ты мне скажаш.

— Сёння я пайду зубы рваць,— кажа маці дачцэ.
— А хіба яны табе перашкаджаюць?! — здзіўляецца дзяўчынка.

— Косця, колькі ў цябе двоек?
— Тры. А ў цябе?
— У мяне толькі дзве.
— Э, дык ты ж адзін дзень у школе не быў!..

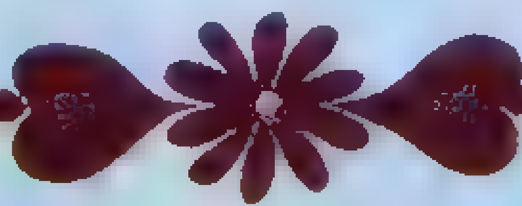

— Чаму цябе трэці дзень не відаць у школе? — пытае Міця ў свайго сябра.

— Мне сказалі без бацькі не прыходзіць, а ён паехаў на месяц у камандзіроўку.

— Тата,— сказаў Сярожа,— заўтра ў школе адбудзецца маленькі сход вучняў, бацькоў і настаўнікаў.
— Чаму ж ён «маленькі»?
— Бо гэта толькі я, ты і класны настаўнік.

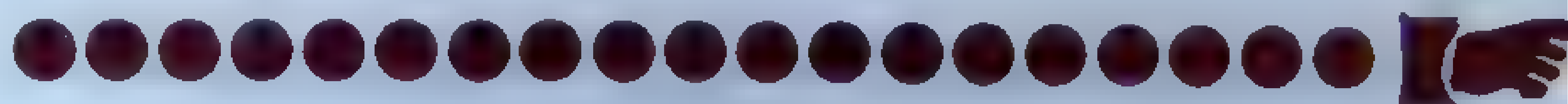

— Чаму ты такі вясёлы, Лёня?
— Іду ад зубнога ўрача.
— Дык гэта ён цябе развесяліў?
— Яго кабінет быў закрыты.

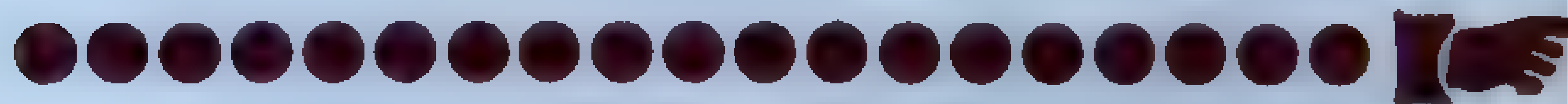
— Настаўнік спеваў паскардзіўся, што ты заснуў на ўроку. Гэта праўда?

— А што ж мне было рабіць, калі ўвесь клас спяваў калыханку?!

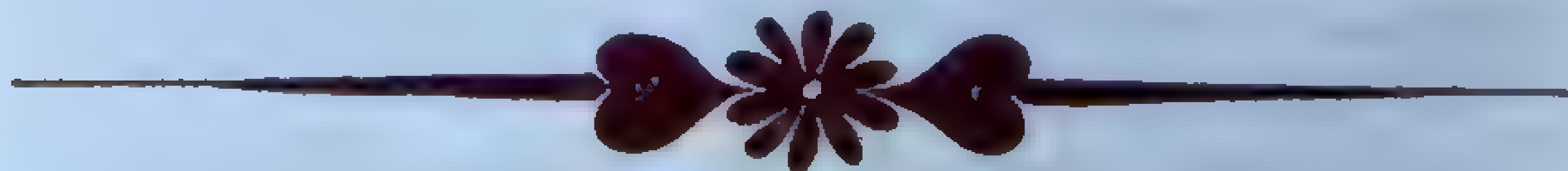
— *Чым харчуюцца лісіцы?*

— *Сырам!*

— Якое сёння надвор'е? — спытала маці ў малога, які прыбег з вуліцы.

— Крыху холадна, крыху цёпла! — адказаў той.

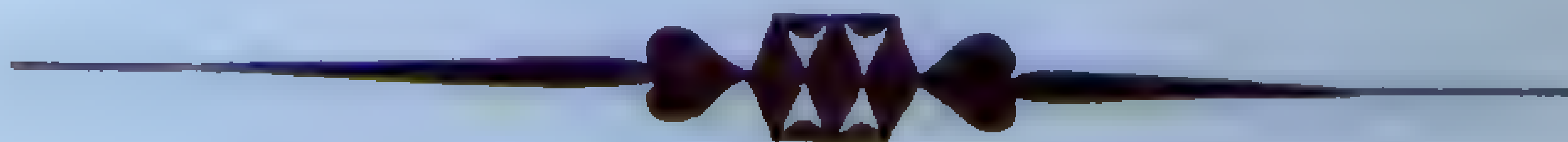
Ромку пытаюць пра жаніха сястры:

— Колькі яму гадоў?

— Адкуль я ведаю! — адказвае малы.

— Ён малады?

— Ага, маладзейшы за мяне: у яго яшчэ валасы на галаве не выраслі.

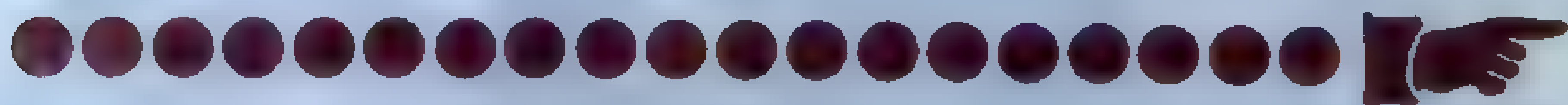

— Што ты бачыш над галавой у пагодны дзень? — спытаў настаўнік.

— Блакітнае неба,— адказаў вучань.

— А ў дождж?

— Парасон.

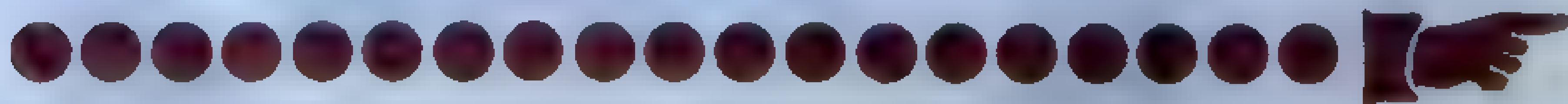
Малая Юля пытае ў сяброўкі:

— Ці дома ваш Міша?

— Няма.

— А дзе ён?

— Па двойкі пайшоў.

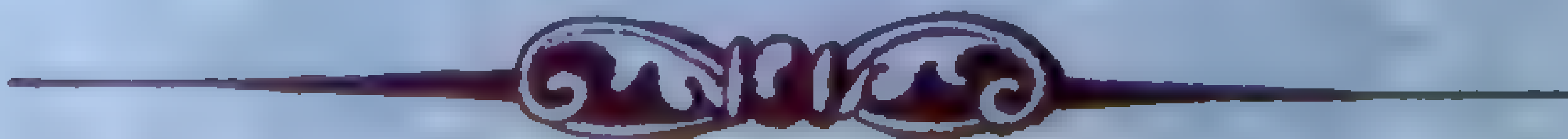

Зося пытае ў сяброўкі:

— Люда, ты скакала цераз казла на ўроку фізкультуры?

Люда:

— Што ты! Нам казла не прыводзілі!

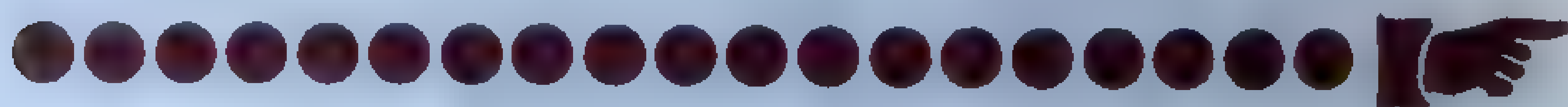

Настаўніца:

— Віця, ты ведаеш, чаму вакол Сатурна круг, як кольца?

Віця:

— Ведаю. Бо Сатурн капялюш надзеў!

Малы Толя прыехаў да дзеда ў вёску. Убачыўшы ў яго ў руках качаргу, спытаў:

— Ты хакеіст? А ў якой камандзе гуляеш?

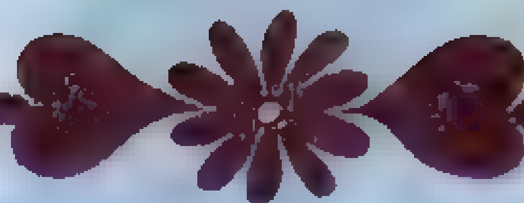
Гена з татам ездзілі на экскурсію ў горад і зрабілі там шмат здымкаў. Назаўтра тата праявіў плёнку і вельмі здзівіўся:

— Нешта нічога на ёй не відаць.

— Я таксама глядзеў сёння і нічога не ўбачыў,— сказаў Гена.

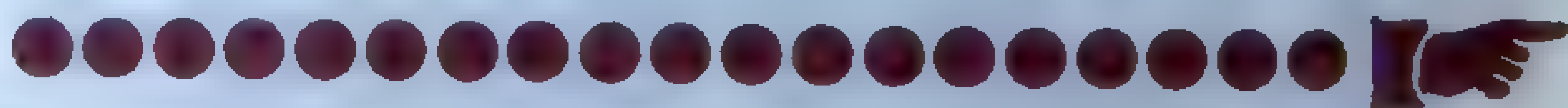
— Тата, я вырасту і буду палярнікам.

— Вельмі добра, сынок.

— Я ўжо цяпер хачу рыхтавацца да гэтага.

— Як?

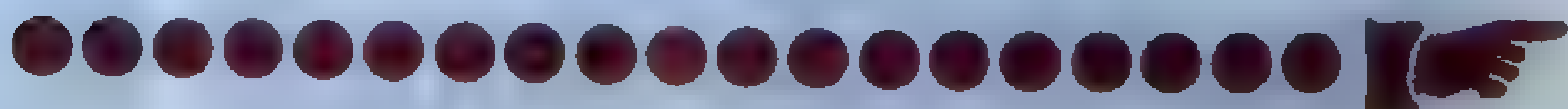
— А ты кожны дзень купляй мне марожанае, каб я прывыкаў да холаду.

— Слава, як ты разумееш слова «падвода»? — спытаў настаўнік.

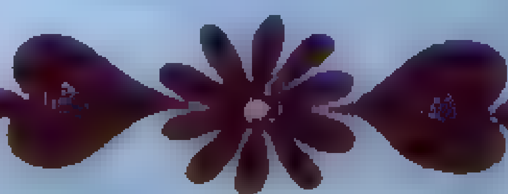
Хлопчык устаў і хуценька выпаліў:

— Падвода — такая машына, якая ездзіць пад вадой.

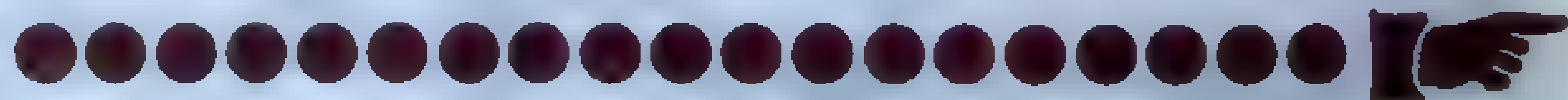
— Як ты думаеш, чаму судны цяжкія, а не тонуць? — запытаўся Паўлік у сябрука.

— Думаю, таму, што на іх бартах вісяць выратавальныя кругі.

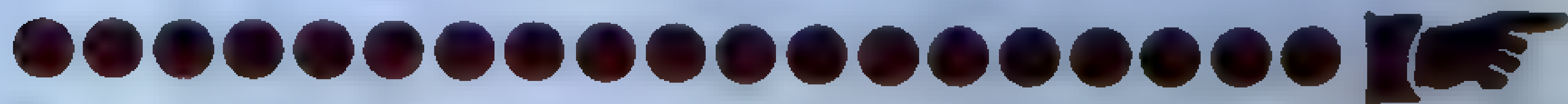

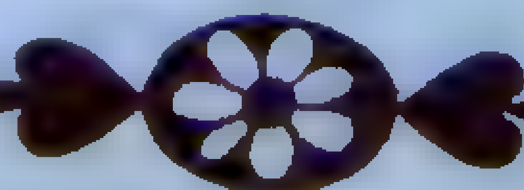
Настаўніца:
— Алік, дзе твой дзённік?
Вучань:
— Я пакінуў яго дома.
Настаўніца:
— Чаму?
Вучань:
— Няхай адпачне ад учарашніх двоек.

Бабуля вяжа панчохі, а Васілёк гуляе з катом.
— Бабуля, загадай мне загадку пра ката,— папрасіў малы.
Бабуля падумала ды і кажа:
— Хто любіць смятану?
— Я! — усклікнуў Васілёк.

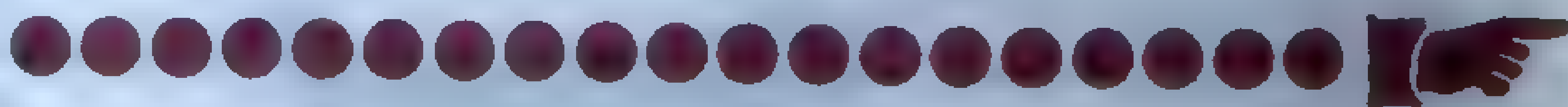
Маці:
— Ты пакарміла куранят, дачушка?
Дачка:
— Ага, яшчэ ўчора, мамачка.

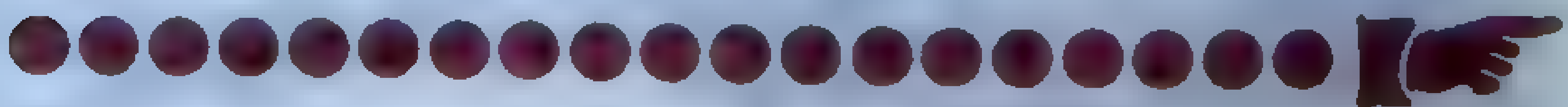

— Чаму гэта твой Бобік брэша, калі я праязджаю каля вашага дома?
— Ён злуецца, што ты ўзяў мой веласіпед на паўгадзіны, а катаешся паўдня.

Саша сядзіць і чытае. Да яго падбягае сястра.
— Кідай кнігу, цябе мама кліча.
— Зараз, толькі дачытаю. Такая цікавая кніга!
— Цікавая? Дык бяжы хутчэй. Я за цябе дачытаю!

Настаўнік:
— Дзеці, вы, напэўна, усе бачылі на небе Вялікую Мядзведзіцу?
— А як яна туды залезла?

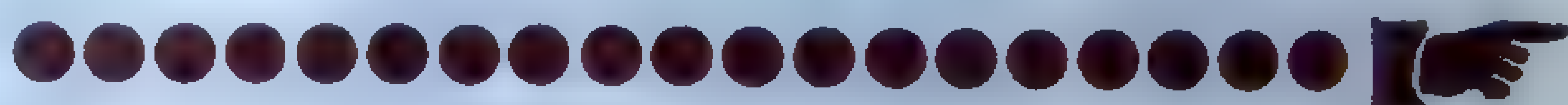

— Зіна, ты сёння мыла рукі?
— Толькі правую.
— Чаму?
— Левая ад учарашняга чыстая.

— Навошта ты з'ела ўсе цукеркі? Нават не падумала пра сястру.

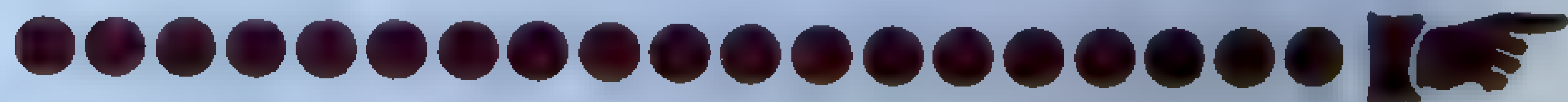
— Я думала. Як ела, увесь час думала, хаця б яна не прыйшла.

— Я ўчора ў цырку быў! — хваліцца Міця.— Якія там цікавыя звяры выступалі!

— Якія? — пацікавілася Іра.

— Мядзведзі, сабакі, тыгры, ільвы і дрэсіроўшчык,— адказаў Міця.

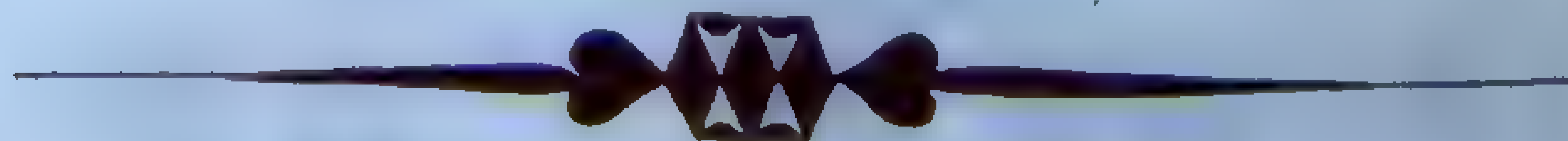
— Мама, дай мне грошай.

— Навошта яны табе?

— Трэба аддаць аднаму чалавеку, які крычыць на рагу вуліцы.

— А чаму крычыць той чалавек?

— Ён прадае марожанае.

ЗВЯРЫ

Настаўнік:

— Гена, чаму ў цябе такія брудныя кнігі?

Вучань:

— А ў нас цэлы месяц лазня на рамонце.

— Раскажы мне пра кіта,— кажа настаўніца вучаніцы.

— На целе кіта ёсць хвост, тулава і фантан,— адказвае вучаніца.

Таня сядзела і чытала кнігу. Падышоў Юра і спытаў:

— Якую кнігу ты чытаеш?

— «Медны коннік». Можа, чытаў?

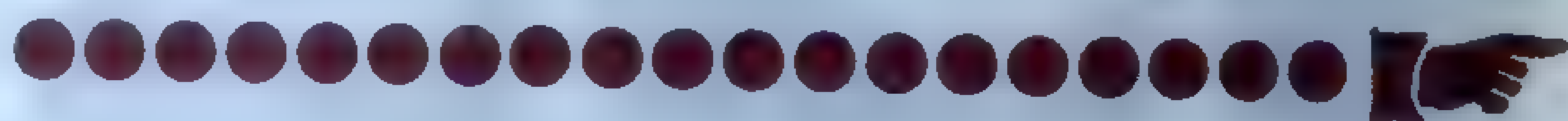
— Чытаў. Толькі яна называецца інакш — «Коннік без галавы».

— Чаму настае ноч? — пытае малая Даша ў сяброўкі.

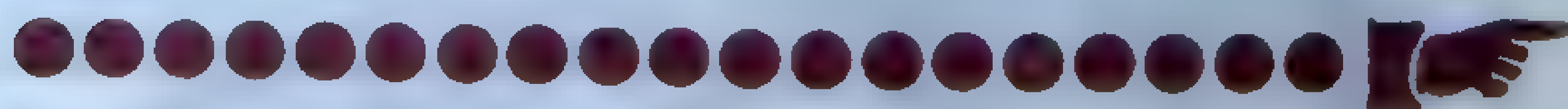
— Бо ўсе людзі спяць,— адказала тая.

1
2
3

Алік вясёлы бяжыць да маці.
— Мама, мама, а я скрыпку зрабіў!
— А дзе ты струны ўзяў?
— З раяля выняў! — як нічога не здарылася адказаў хлопчык.

Што б Косцік ні зрабіў, усё на сабаку звальваў. Згубіць кніжку, сшытак ці што іншае, а сябрам скажа: «Сабака некуды зацягнуў!»
Малодшы брат Жэня запомніў гэта. І аднойчы, калі Косціка не было дома, а да яго прыйшлі сябры і спыталі, ці дома Косцік, хлопчык адказаў:
— Няма. Яго некуды сабака зацягнуў.

Аднаго разу дзяцей павялі на экскурсію на жывёлагадоўчую ферму ў суседні з лагерам калгас. Убачыўшы так блізка кароў, Стасік уважліва назіраў як яны жуюць і раптам запытаўся:
— Няўжо кожнай карове асобную жвачку купляюць?

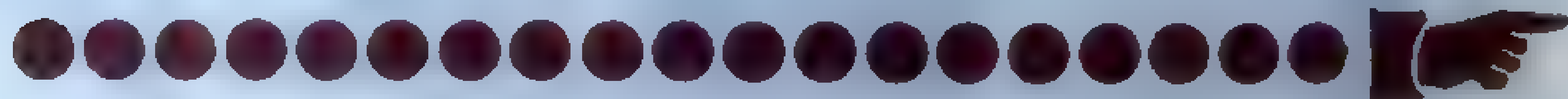

— Значыць, ты, Ваня, лічыш, што вада шкодзіць здароўю чалавека? — здзівіўся настаўнік.

— Вядома,— адказаў хлопчык.

— Якім жа чынам?

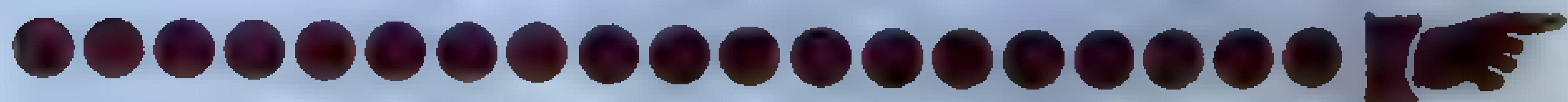
— Напрыклад, калі чалавек утопіцца.

— Давай гуляць у доктара,— кажа Ромка Міхаську.— Я буду доктар, а ты хворы. Што ў цябе баліць?

— Галава.

— Ёй цесна ў тваёй шапцы!

Настаўнік пытае вучня на ўроку:

— Паўлік, чаму ты ўвесь час глядзіш мне ў вочы?

— Вы самі, Іван Іванавіч, казалі, што трэба смела глядзець у вочы небяспецы.

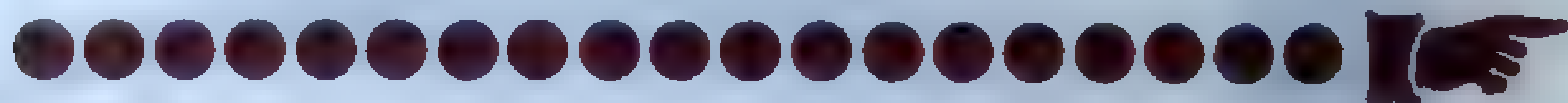

Па дарозе ў магазін Міколка згубіў грошы. Прыйшоў дахаты і плача.

— Я ведала,— кажа маці,— што так здарыцца.

— Дык навошта тады пасылала?

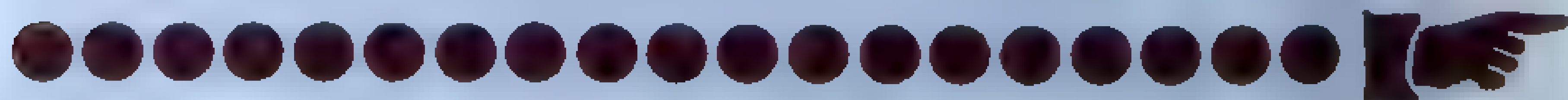

Сеня зайшоў у пакой да дзядулі, які ляжаў на ложку.

— Чаго ты ляжыш?! — здзівіўся хлопчык.

— Хварэю.

— А за каго? За Карпава ці за Каспарава?

— Соня, чаму ў вашым агародзе макі схілілі макаўкі? — спытала Ганначка ў сяброўкі.

— Ім галовы баляць,— адказала Соня.

Міша пытае ў сябра:

— Толя, ты ўчора хадзіў па суніцы?

— Хадзіў.

— І шмат назбіраў?

— Шмат, ажно жывот забалеў.

Карпову ·

Каспарову

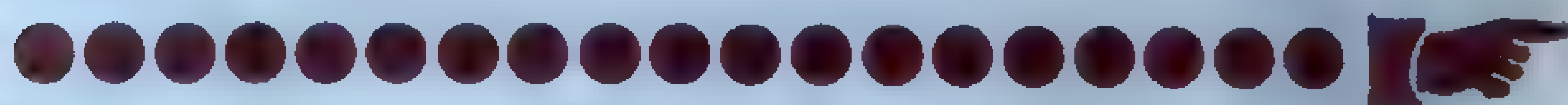

Маша і Каця гуляюць у хованкі. Маша пытае ў Каці:

— Хутка ты схаваешся?

— Пачакай, толькі залезу пад стол.

Трохгадовая Света, убачыўшы ў заалагічным садзе паўліна, закрычала:

— Мама, мама, паглядзі, курыца расцвіла!

Настаўнік:

— Алёша, навошта ты заткнуў адно вуха ватай?

Алёша:

— Гэта калі ў адно вуха ўляціць, каб з другога не вылецела.

Настаўнік гісторыі пытаецца ў Паўліка:

— Што ты можаш расказаць пра вайну 1812 года?

— А мяне тады не было!

Неяк да вучняў у школу прыйшоў інспектар ДАІ і пачаў расказваць аб правілах вулічнага руху, потым спытаў:

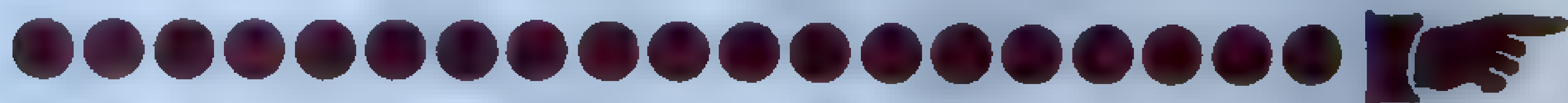
— Можа, хто з вас назіраў выпадкі, калі парушаюцца правілы вулічнага руху?

Сцёпа падняў руку:

— Аднойчы па дарозе ехала машына з невялікай хуткасцю.

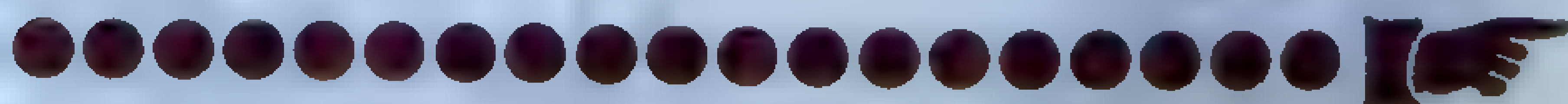
— Ну і што? — спытаў інспектар.

— ...і збівала пешаходаў з панталыку...

— Певень важыць на адной назе два кілаграмы. Як ты думаеш,— пытае Лена ў сяброўкі,— колькі ён будзе важыць на дзвюх нагах?

— Чатыры кілаграмы,— адказала тая.

— Мама, ці можна ставіць двойку за адну памылку?— спытаў сын у маці, паказваючы ёй дзённік.

— А якую памылку ты зрабіў?

— Спісаў задачку ў Толіка.

= 2 kr.

= 4 kr.

— Чаму ў цябе такі вялікі твар? — здзіўляецца малы Пятрок, паглядваючы на дзядулеву лысіну.

Настаўнік:
— Які галоўны занятак канадцаў?
Вучань:
— Гульня ў хакей.

Настаўніца:
— Ваня, што ты намаляваў?
Ваня:
— Варону і сыр.
Настаўніца:
— А дзе ж варона? Дзе сыр?
Ваня:
— Варона з'ела сыр і паляцела.

— Раскажы, Дзіма, бабулі верш. Той, што каля ёлкі расказваў.
— Без ёлкі я не магу, забываюся.

КАНАДА

У суботу, калі Паўлік збіраўся ў школу, маці сказала:

— Вось атрымаеш сёння чацвёрку, паедзеш заўтра на цэлы дзень з татам на рыбалку.

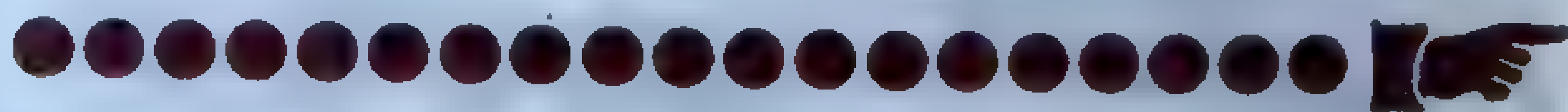
Прыйшоў Паўлік дадому і кажа:

— Мама, я паеду на паўдня...

— Тата, на мяне настаўнік больш не прыйдзе скардзіцца.

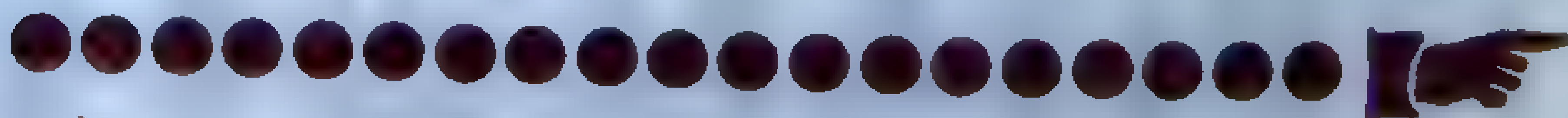
— Чаму, сынок?

— А я на дзвярах напісаў: «Нікога няма дома».

На лузе, куды прыйшлі Каця з мамай загараць, ляжалі каровы. Убачыўшы іх, малая закрычала:

— Глядзі, каровы таксама загараюць!

Маці пытае ў дачкі:

— Ну, як прайшоў урок музыкі?

— Выдатна, мама! Я так іграла, што настаўніца аж плакала.

Жэня пытае ў Сашы:

— Дзе жывуць сланы?

— Гледзячы якія,— адказвае Саша.— Афрыканскія сланы жывуць на волі, а еўрапейскія — у заапарку.

Настаўнік:

— Коля, растлумач слова «самастойна».

Вучань:

— Сама стаіць.

— Матуля, дай мне цёплы канверт.

— Навошта?

— Пісьмо пойдзе на Поўнач.

— Матуля, калі я нарадзілася, ты назвала мяне Алькай. Як ты здагадалася, што мне падабаецца гэтае імя?

Малы Паўлік дастаў з буфета пячэнне і пачаў есці.

— Пакінь крыху на заўтра,— кажа маці.

— Мамачка, дык ты ж казала: ніколі не трэба пакідаць на заўтра тое, што можна зрабіць сёння.

Настаўнік:

— Вова, колькі ты прачытаў кніг за лета?

Вучань:

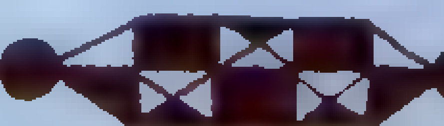
— Ніводнай.

Настаўнік:

— Чаму?

Вучань:

— Я не чытаў, а глытаў іх. Так тата сказаў.

— Ой, спаць хачу, вочы самі зліпаюцца! — уздыхае Макарка.

— Памыйся і кладзіся,— кажа бабуля.

— Не, мыцца не буду. Сон можа ўцячы.

— Мая матуля кладзецца спаць і ўстае з пеўнямі,— кажа малая Паўлінка сяброўцы.

— А ты з кім кладзешся і ўстаеш? — смяецца сяброўка.

— Сцёпа, чым ты займаешся на ўроку? Трэба пісаць сачыненне, а ты чытаеш кнігу,— кажа настаўнік.

— Вы памыляецеся, я толькі разглядаю малюнкі.

Маці спяшаецца на працу, таропка вядзе трохгадовага сына ў дзіцячы сад.

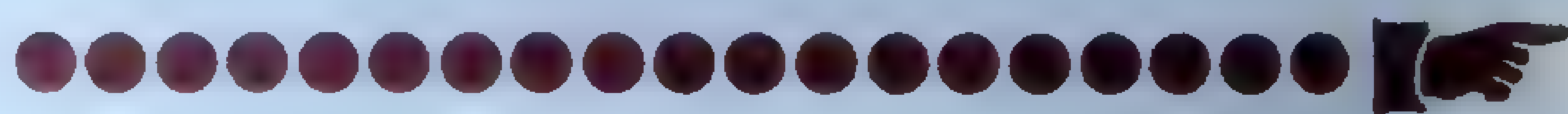
— Мама, ты чаму так гулка мяне вядзеш?! — здзіўляецца хлопчык.

Паўлік пасадзіў у агародзе маленькае дрэўца.

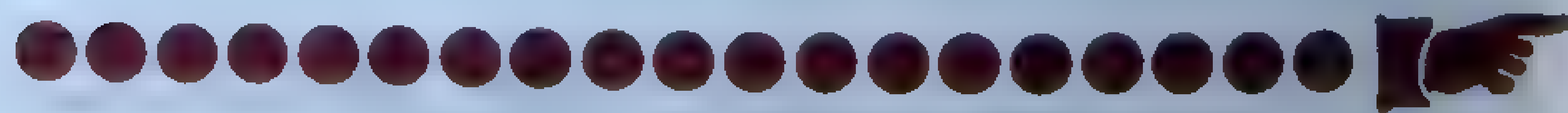
— Што гэта ты надумаўся?! — здзівілася маці.

— Хачу праверыць, ці праўда, што яно жыве дзвесце гадоў.

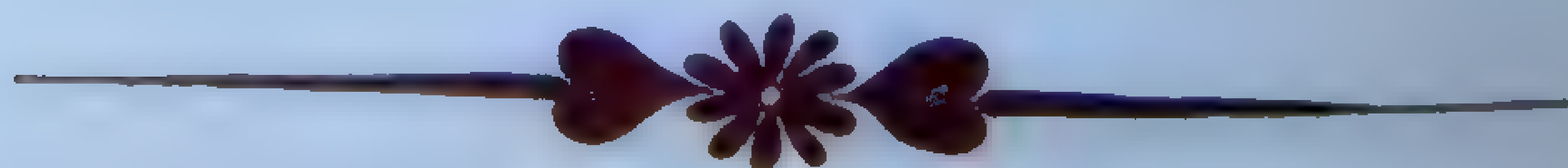
Маці:
— Міша, хіба табе не сорамна сядзець па два гады ў адным класе?!
Сын:
— Ты памыляешся, мама. Я год сяджу ў класе, а год стаю за дзвярамі.

На ўроку батанікі настаўніца расказвала пра сухое і сакавітае насенне і запыталася ў класа:
— Куды мы аднясём падарожнік?
Віця падняў руку:
— Падарожнік мы аднясём у аптэку!

На ўроку біялогіі настаўніца сказала:
— Бактэрыі нельга ўбачыць няўзброеным вокам.
Андрэй падняў руку і спытаў:
— Гэта значыць — навобмацак?

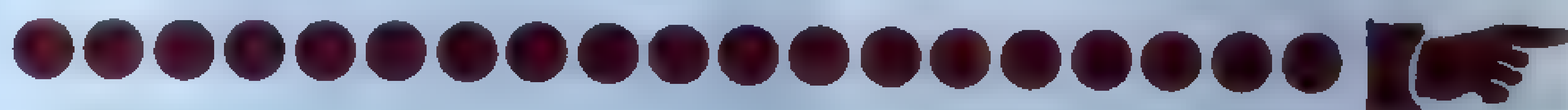

АПТЭКА
падарожнік

Маці прывяла сына ў музычную школу. Настаўнік праслухаў хлопчыка і кажа:

— Няма ў яго слыху.

— Няўжо аглух?! — здзівілася маці.— Ён жа ўчора яшчэ чуў.

Настаўніца:

— Крот за дзень з'ядае столькі, колькі важыць сам.

Вучань:

— А дзе ж ён узважваецца?

— Чаго ты гэтак рана падняўся, сынок? — пытае маці Вадзіка.

— Каб дзень быў большы. Сёння ж выхадны,— адказвае сын.

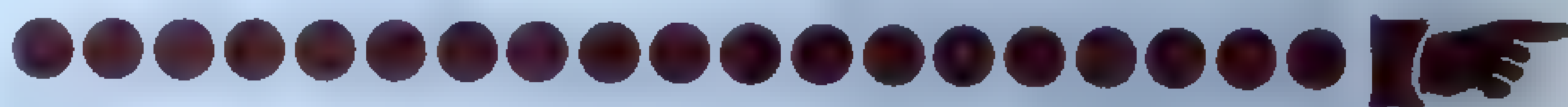

— Вася, схадзі і палічы куранят,— папрасіла бабуля.

Хлопчык вяртаецца ды кажа:

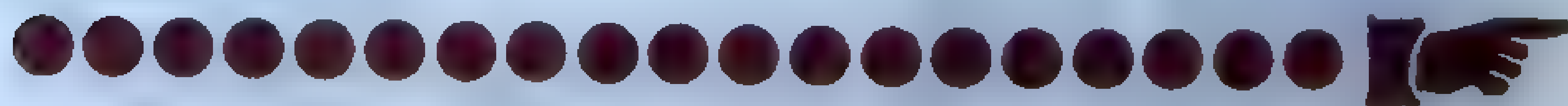
— Бабуля, я налічыў толькі дзевяць куранят, а дзесятае ўвесь час бегала, і я не мог яго палічыць.

— Мама, адкуль бяруцца сланяты? — пытаецца малая Нінка.

— Бачыш, дачушка...

— Толькі не кажы мне пра бусла. Гэтая птушка проста не падыме сланя.

Вова:

— Праўда, мама, што сонца такое, як мячык?

Мама:

— Праўда, сынок.

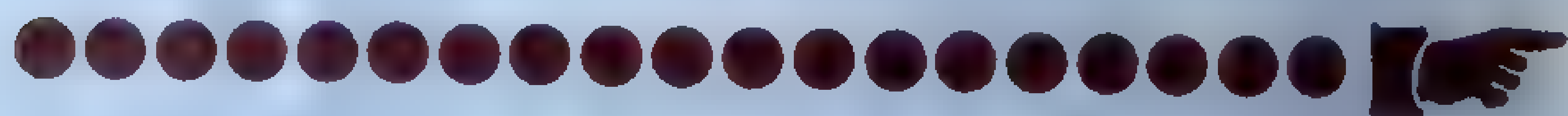
Вова:

— Дык чаму ж яно не падскоквае, як вечарам на зямлю апускаецца?

— Чаму раслінам нельга даваць занадта шмат угнаенняў?

— Каб яны не растаўсцелі!

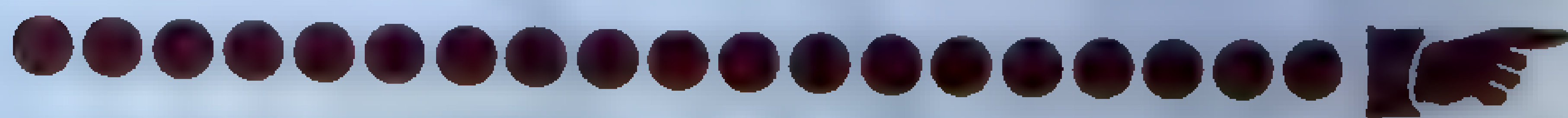

Першакласніца Ната прыходзіць са школы і кажа маці:

— Наша настаўніца, мабыць, памылілася.

— Чаму?

— Учора казала, што 2 плюс 4 будзе 6, а сёння ўжо казала, што 3 плюс 3 будзе 6.

— Глядзі, Валечка, каб сшыткі ў цябе былі чыстыя! — павучае бабуля ўнучку-першакласніцу.

— А дзе ж мне пісаць? — пытае дзяўчынка.

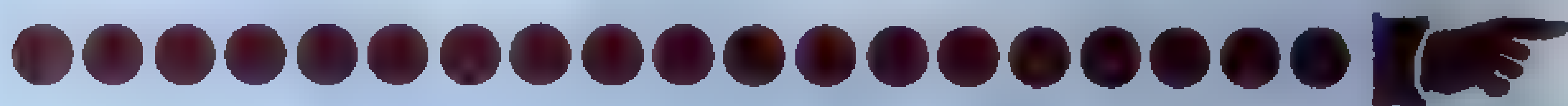
2+4?

3+3=6

Калі дзеці падышлі да рэчкі, выхавальніца папярэдзіла:

— Нікому не лезці ў ваду!

— А купацца можна? — запытаўся Міхаська.

Настаўнік:

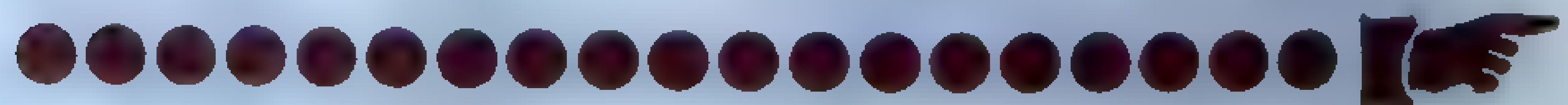
— Пеця, чаму птушкі адлятаюць у цёплыя краіны?

Вучань:

— Таму, што ім няма чым харчавацца,— упэўнена адказвае хлопчык.

— А чаму ім няма чым харчавацца?

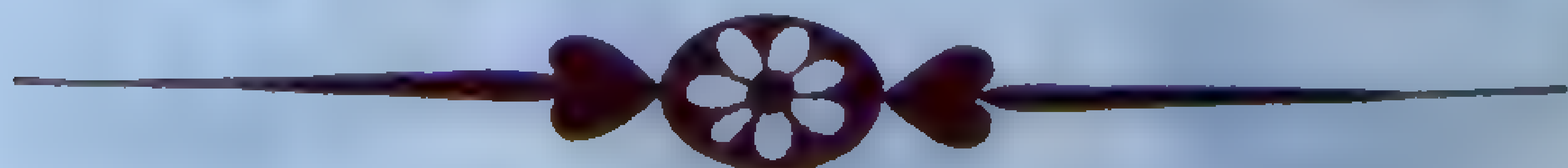
— Ды таму, што насякомыя таксама паляцелі ў цёплыя краіны.

— Мама, Марына казала табе, што я парваў кашулю?

— Не сынок.

— Ну добра, тады я табе не скажу, што яна пабіла люстэрка.

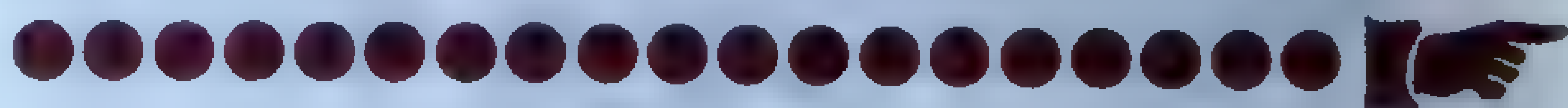

13
04

Першакласнік Сева прыйшоў са школы дадому і плача:

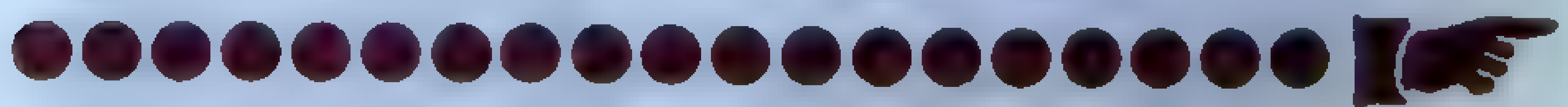
— Чаго ты плачаш? — пытае ў яго маці.

— Настаўніца сказала, што паставіць мне адзінку, а паставіла двойку.

— Хто назаве кнігу пра вялікіх падарожнікаў? — спытала настаўніца на ўроку геаграфіі.

— «Лягушка-падарожніца»! — пачуўся голас з апошняй парты.

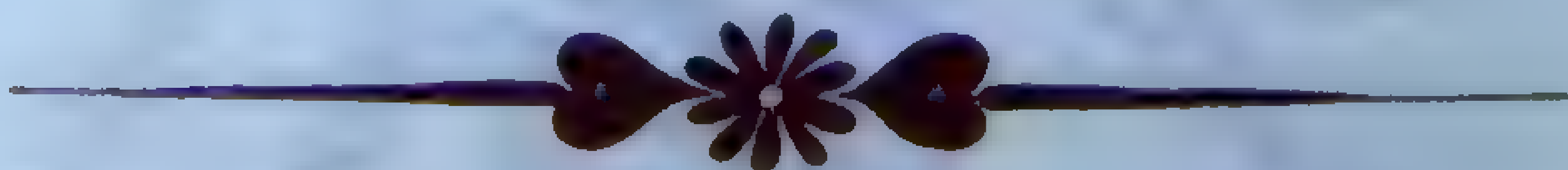

— Андрэй, ты баішся заходзіць у цёмны пакой?

— Не.

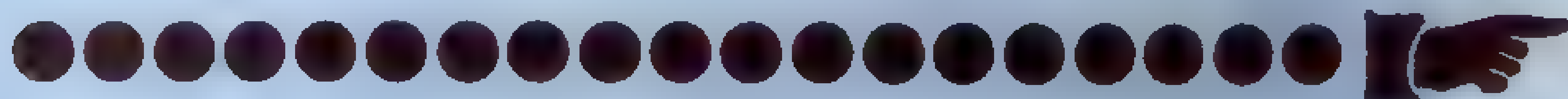
— Тады зайдзі!

— Хадзем разам — і ты ўбачыш, што я не баюся.

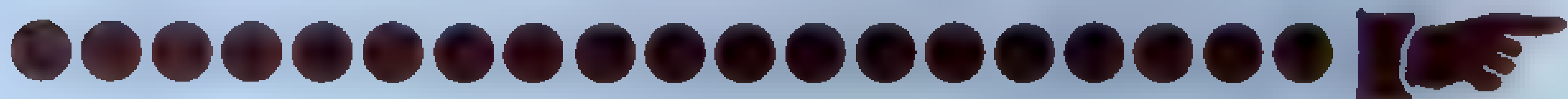

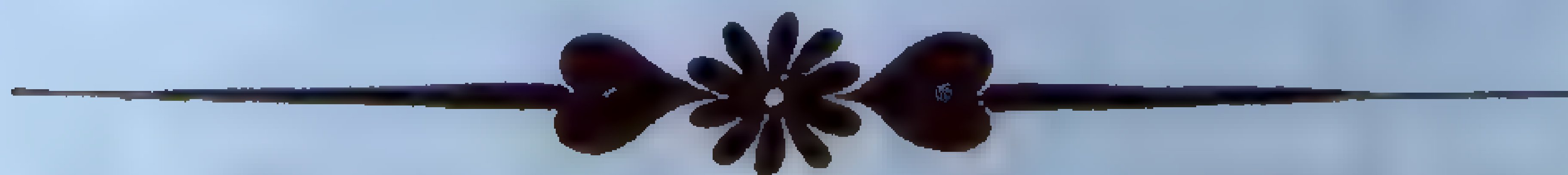
Саша прачнуўся рана.
Мама просіць:
— Паспі, бо сонейка яшчэ не ўстала.
— Я ўстану, а сонейка няхай паспіць.

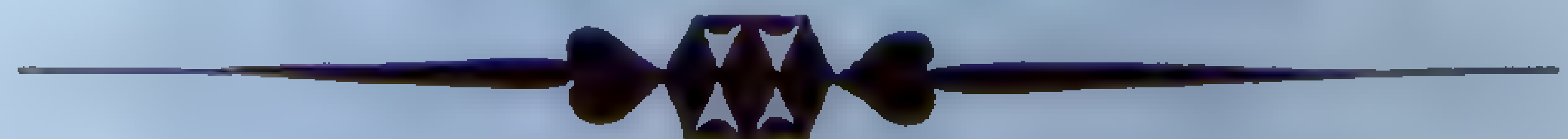
— Чаму шчупака называюць драпежнікам?
— Таму што ён сваяк акулы.

— Што такое культурныя расліны?
— Гэта расліны, якія растуць каля Дома культуры.

Малая Волечка ўбачыла янота і пытае ў мамы:
— Мама, як яго завуць?
— Янот,— адказвае маці.
— А як яго прозвішча?

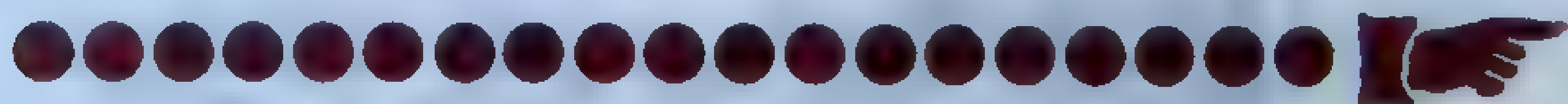

— Мы елі суп з кацялка, які зварыла мама! — смяецца малая Вера.

— Што ты робіш?! — здзіўляецца маці, убачыўшы Петруся на падаконніку.

— Хачу праветрыць фортачку.

На ўроку гісторыі Ганна Аляксееўна сказала Віцю:

— Раскажы аб перамозе Спартака.

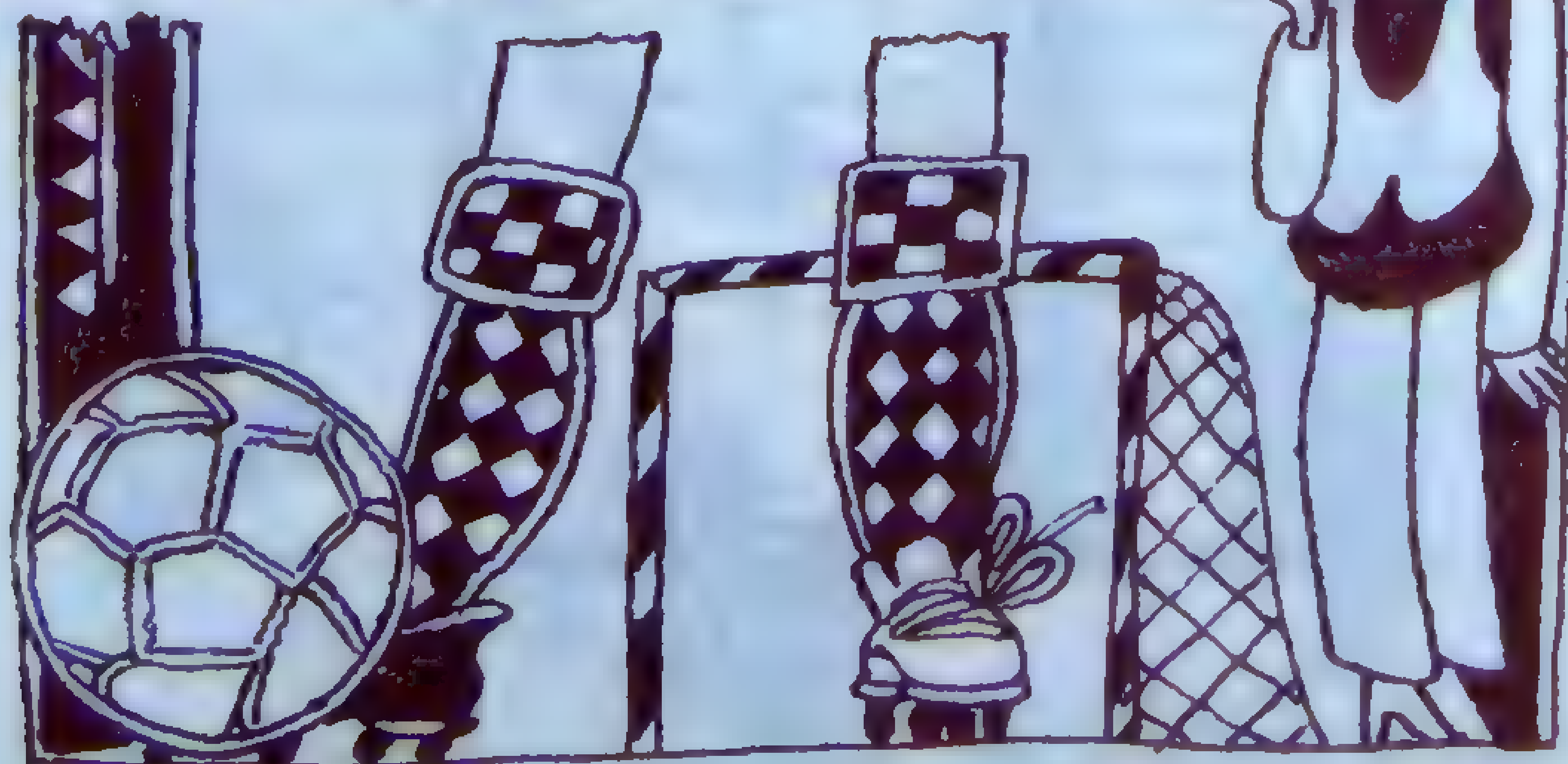
— «Спартак» выйграў у «Дынама» з лікам 4 : 0! — бойка адказаў хлопчык.

— Мая сястра кожны дзень бегае па ларках, дзе прадаюць цукеркі! — скардзіцца Сярожа сябру Гену.

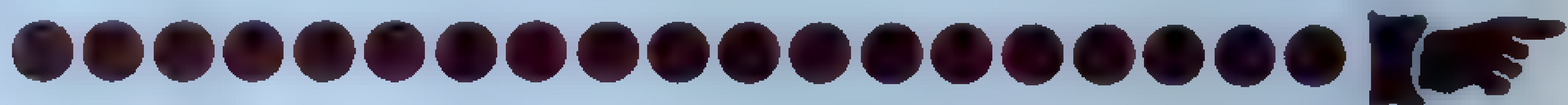
— Няўжо яна гэтак любіць цукеркі? — пытаецца Гена.

— Не, яна мяне шукае! — адказвае Сярожа.

На вокладцы кнігі былі намаляваны тры мухі. Мікола ўбачыў і здзівіўся:

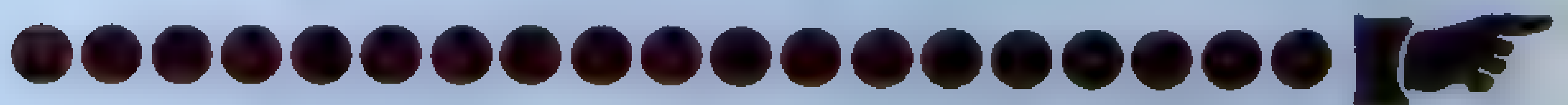
— Глядзіце, тры мушкецёры!

Настаўніца сказала першакласнікам напісаць імёны мамы, таты, сястры, брата і сваё. Назаўтра, узяўшы ў рукі Галін сшытак, яна здзівілася і спытала:

— Ты чаму ўсе імёны напісала з вялікай літары, а сваё — з малой?

— Дык я ж самая маленькая! — адказала Галя.

Настаўніца:

— Косця, ты дрэнна вывучыў урок. Відаць, не заглядваў у кнігу.

Косця:

— Заглядваць-то я заглядваў, але, мусіць, не на тую старонку.

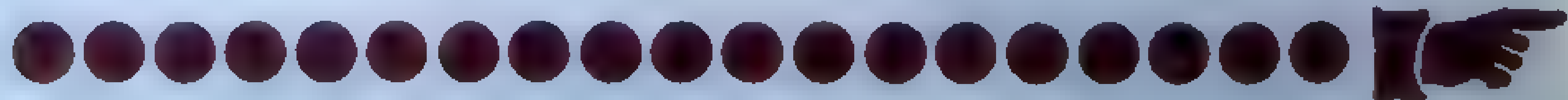

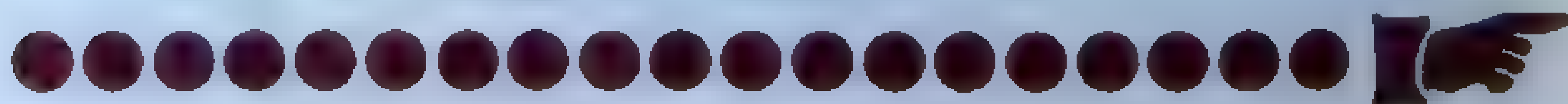
— Мама, я заўтра ў школу не пайду,— кажа сын.
— Чаму, сынок? — здзіўляецца маці.
— У мяне сёння галава баліць.

— Ваня, чаму ты не чытаеш кнігу?
— Дык жа тэлевізар адрамантавалі!

— Чаму кошкі бачаць у цемры?
— Таму, што яны не могуць дастаць да выключальніка.

На ўроку геаграфіі настаўнік тлумачыў новы матэрыял. Ён казаў, што на Палессі часта бываюць туманы. Адзін вучань не слухаў. Настаўнік выклікаў яго да дошкі.
— Пакажы на карце Палессе,— сказаў ён.
— Не магу!
— Чаму?
— Яно ў тумане.

На ўроку батанікі настаўніца спытала ў Пеці:
— Чаму кветкі цягнуцца да сонца?
— Бо летам усе хочуць лепш загарэць! — адказаў хлопчык.

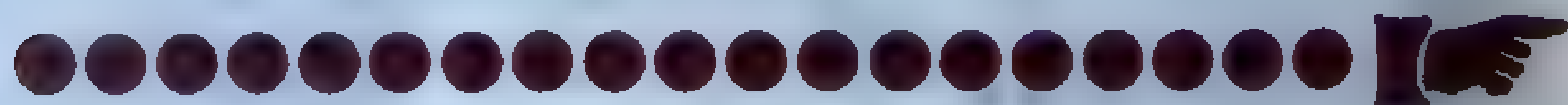
Настаўніца:
— Якія звяры водзяцца ў тундры?
Вучаніца:
— Футравыя.

Маленькі Васілёк, пачуўшы, што старэйшы брат прыехаў са школы на двойцы, выбег на двор і вярнуўся расчараваны.
— Дзе ж ты паставіў яе? Я таксама хачу пакатацца!

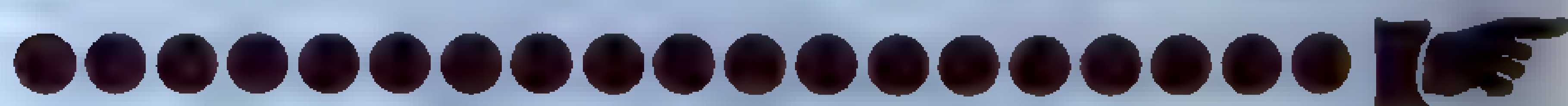
— Чаго ты, татка, прычапіўся да маіх сшыткаў?— абураецца першакласнік Сева.— Няўжо табе было б прыемна, калі б тваю працу штодзённа кантраляваў рэвізор?

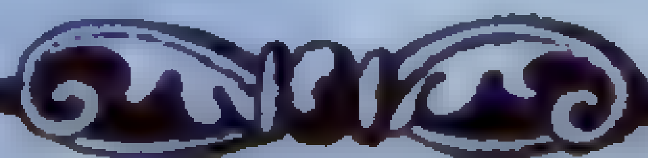
Маці спытала ў Тамары:
— Дзе твой дзённік?
— У куце.
— Чаму?
— Я пакарала яго. Там двойка.

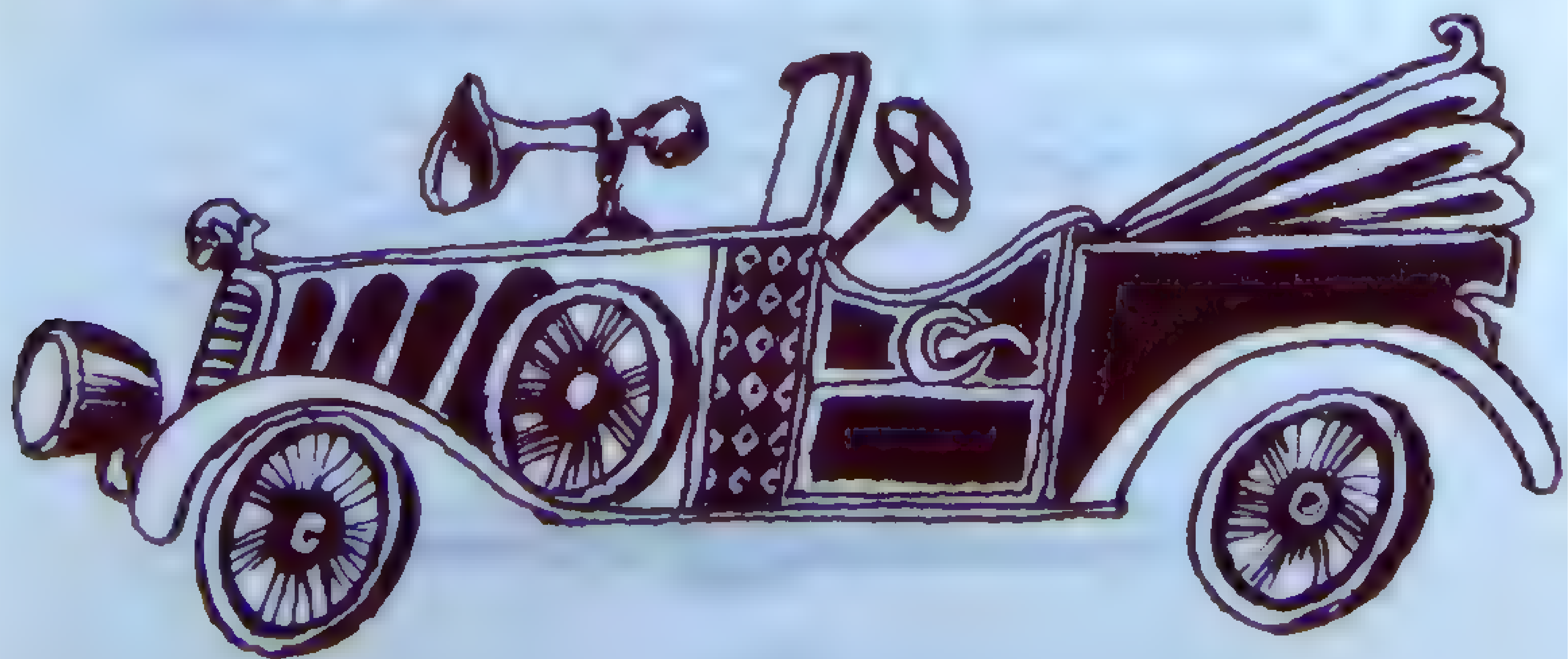

— Скажы, Галінка, чаму ты намалявала карову, у якой пяць ног?
— Таму што нават у машыны ёсць запаснос кола.

Настаўнік геаграфіі:
— Саша, пакажы, калі ласка, на карце, якім шляхам паплыў бы ты з Балтыйскага мора ў Ахоцкае.
Саша маўчыць.
— Ты вывучыў сёння ўрок?
— Урок я вывучыў, ды плаваць не навучыўся,— прызнаўся вучань.

Трохгадовая Насцечка прыехала да бабулі ў вёску. Убачыўшы вялікіх птушак — індыкоў, закрычала:

— Мама, мама, зірні! Качка з гальштукам!

— Ці лятаў ты на самалёце? — спытаў у Міколкі аднакласнік.

— Лятаў.

— І не баяўся?

— Першы раз баяўся, а потым не лятаў.

Малы Саша зірнуў у акно і нечакана заплакаў.

— Ты чаго? — спытала маці.

— Месяца шкада. Учора быў круглы, а сёння ў яго хтосьці адламаў палову,— адказаў Саша.

Па вуліцы ідзе валасаты, ускудлачаны юнак. Малы хлопчык паглядзеў на яго і кажа бацьку:

— Тата, а ў гэтага хлопца скупая мама.

— Чаму ты так думаеш?

— Бо яна не дае яму грошай схадзіць у цырульню...

Бацька сыну:

— Ты чаму сёння атрымаў двойку?

Сын:

— Што зробіш, тата! У класе трыццаць вучняў, і калі чарга дайшла да мяне, усе добрыя адзнакі скончыліся.

Сын падбягае да маці і кажа:

— Я перакуліў лесвіцу. Мне нічога не будзе?

— Бяжы і скажы тату аб гэтым, і ўсё будзе добра.

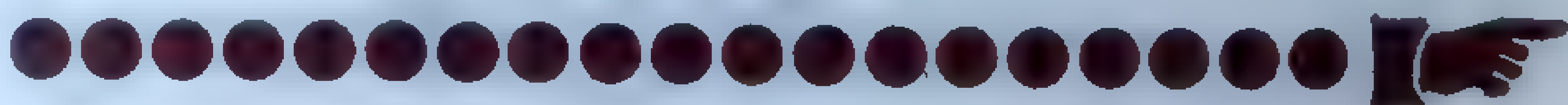
— Тата і так ведае: ён перакуліўся разам з ёю.

Бацька:

— Вова, ты чаму не ў школе? Толькі не кажы, калі ласка, што настаўніца адпусціла цябе з урока.

Сын:

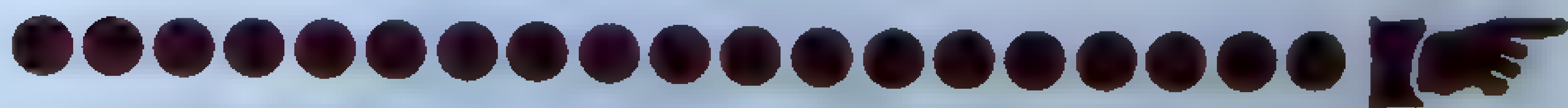
— Тата, але гэта сапраўды так. Настаўніца сказала: «Ідзі і можаш болей не прыходзіць».

Першакласнік прыйшоў да ўрача. Урач агледзеў яго і просіць:

— Скажы — А.

— Чаму — А? Я ўвесь алфавіт ведаю!

— Фама, чаму ты не слухаеш тлумачэння? — спытаў настаўнік.

— Я слухаю.

— Тады паўтары апошнія словы.

— «Фама, чаму ты не слухаеш тлумачэння?» — выпаліў вучань.

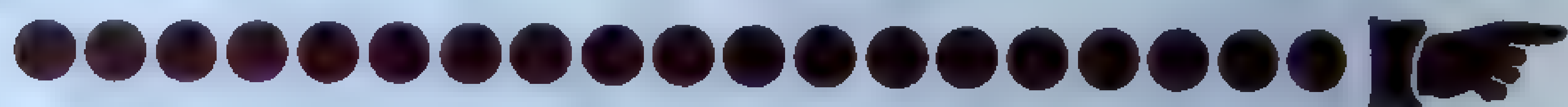

— Міколка, перагарэла лямпачка. Выкруці яе, калі ласка,— просіць маці.

Хлопчык залез на крэсла ў брудных чаравіках.

— Ты б хоць газету падклаў,— папракнула яго маці.

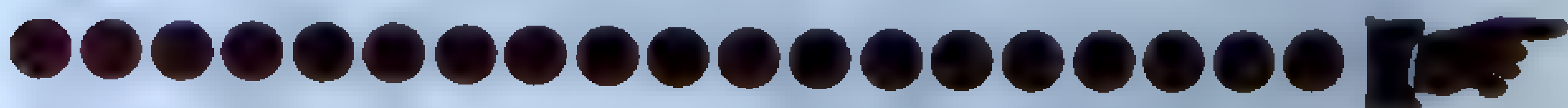
— Не бойся, я і так дастану.

Маленькая Наташа паказвае Іры свайго ката.

— Цудоўны коцік,— хваліць Іра.— Пазыч яго мне, у нас дома поўна мышэй.

— Не,— адказвае Наташа.— Лепш ты прынясі да нас сваіх мышак.

— Калі адбылася Грунвальдская бітва? — спытаў настаўнік у вучня.

— Даўно.

— Як даўно?

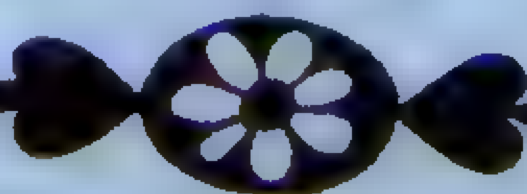
— Вельмі даўно.

— Хто з кім ваяваў?

— Праціўнік з праціўнікам.

— Хто перамог?

— Мацнейшы.

На ўроку беларускай мовы настаўніца спытала ў вучня:

— Васілёк, як будзе правільна: «Двор быў чыста вымецены» ці «Двор быў чыста падмецены»?

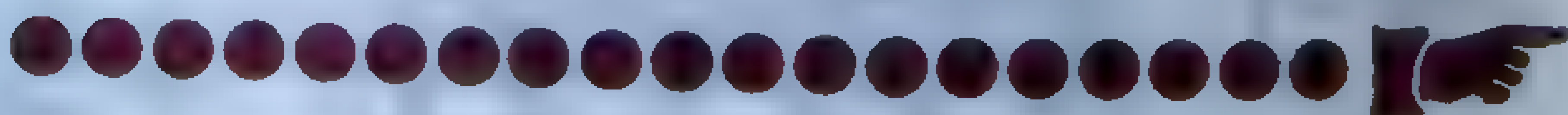
— І так, і гэтак правільна,— не задумваючыся, адказаў вучань.— Двор застаецца чыстым.

— Дзядуля, а ты калісьці быў маленькі? — пытае ўнук.

— Быў, унучак, быў.

— Відаць, смешны ты быў са сваёй барадою?

Настаўнік:

Жэня, скажы, што трэба зрабіць, каб вызначыць, які з газаў цяжэйшы: кісларод ці вадарод?

Вучань:

— Трэба ўзважыць іх.

— Ведаеш,— хваліцца малы Дзімка маці,— як толькі мы з Шарыкам падышлі да возера і распрануліся, з-за кустоў паказаўся твар зайца.

— Міша, ты спаў днём?
— Не ведаю.
— Як гэта — не ведаеш?
— Бо яж не бачу, як сплю.

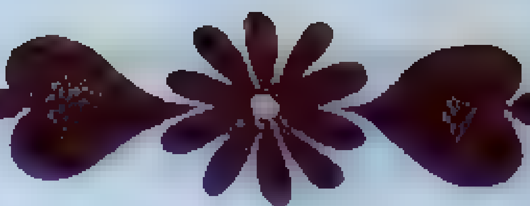
Маленькі Сярожа пытаецца ў свайго сябра:

— А ты ведаеш, чаму ў моры вада салёная?

— Ведаю,— адказвае Дзіма.— Каб рыба не псавалася.

Маці:
— Сынок, з'еш яблык, у ім вітамінаў шмат.
Сын:
— Я ўчора з'еў цэлых пяць, але вітамінаў не бачыў.

Соль

Лянівы сын кажа бацьку:

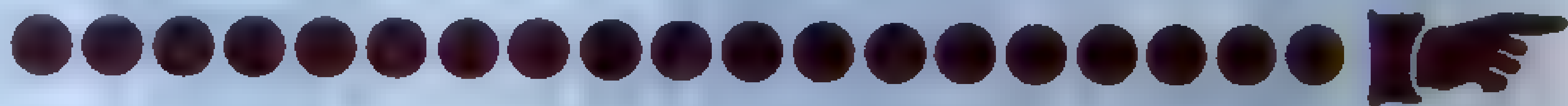
— Ці ты, татачка, па ваду сходзіш, а я дома пабуду, ці я дома пабуду, а ты па ваду сходзіш.

— Валодзя, як ты думаеш, каго я тут намаляваў? — спытаў Пятрусь у сябра.

— Думаю, малпу.

— А я маляваў сябе,— сказаў Пятрусь і пачырванеў.

Калі малой Тоні прыносілі гасцінец, ёй казалі:

— Ад зайчыка... Зайчык прыслаў...

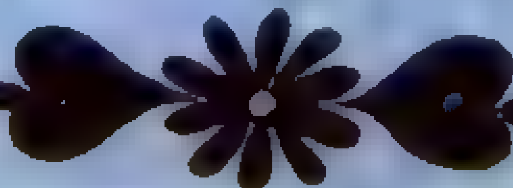
Слухала Тоня, слухала і неяк спытала:

— А што, вялікі ў зайчыка магазін?

— Чаму ты, Гена, не слухаеш тлумачэння? — пытае настаўніца.

— Я ж не магу адначасова слухаць і размаўляць з Колем. Трэба рабіць што-небудзь адно.

Магазін

— Алік, што ты рабіў сёння на ўроку? — спытала маці ў сына.

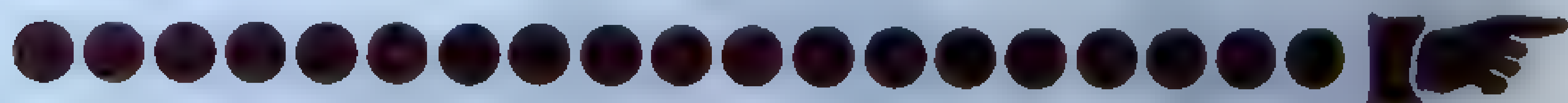
— Чакаў званка.

— Схадзі сынок, павесь ручнік на сонца, няхай высахне,— сказала маці Юзіку.

Хлопчык пайшоў, але хутка вярнуўся.

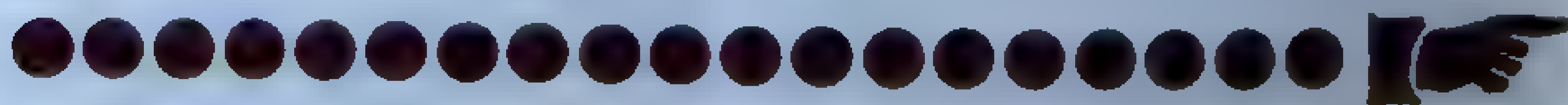
— Чаму ты не павесіў ручнік? — спытала маці.

— А я не змог дастаць да сонца,— адказаў Юзік.

— Якую першую жывёлу прыручыў старажытны чалавек?

— Маманта.

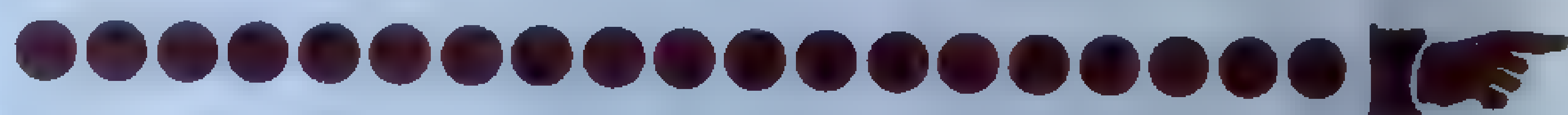

— Хто дазволіў табе залезці на яблыню? — спытаў садоўнік у хлопчыка.

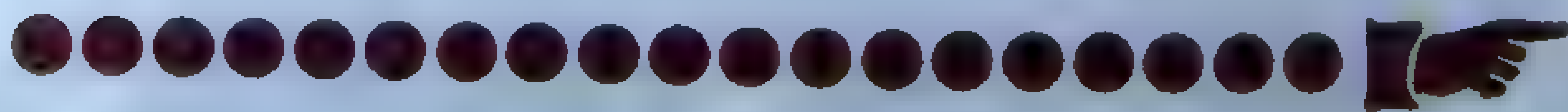
— А што мне было рабіць, калі вы павесілі шыльду: «Па траве не хадзіць!» — адказаў хлопчык.

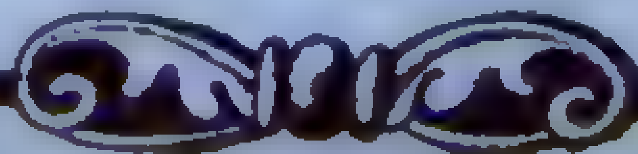
— Ты памыў рукі? — спытала маці ў сына.
— Памыў. Не верыш — зірні на ручнік,— сказаў Ромка.

— Толя, мой Рэкс ведае англійскую мову.
— Жартуеш?!
— Ды не.. Ішоў я сёння з магазіна: купіў каўбасы. Адламаў кавалак і паклікаў яго па-англійску. Дык ён гэтак ірвануўся насустрач, што ледзь не збіў мяне з ног.

— Каму ты пісьмо пішаш?
— Сяброўцы Тані.
— А чаму на канверце прозвішча не напісала?
— А мы адна адну па імёнах называем!

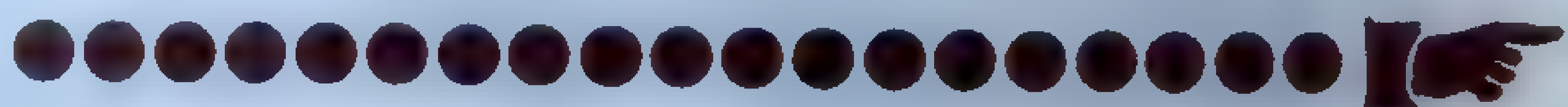

REKS

— Чаму вада ў чайніку закіпае, калі мы ставім яго на электрычную плітку? — пытае настаўніца ў вучня.

— Таму што малекулы вады злучаюцца з малекуламі пліткі,— адказвае вучань.

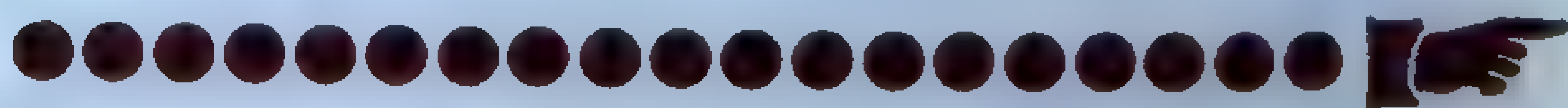

— Якая ў цябе тэмпература?— спытаў у хворай дзяўчынкі ўрач.

— Сорак чатыры.

— Як — сорак чатыры?!

— Сорак чатыры. Мама сказала, што ў мяне трыццаць восем і шэсць.

— У якім напрамку мы рухаемся? — пытае настаўніца.

— У паўднёвым,— адказвае хлопчык.

— Чаму ты так думаеш?

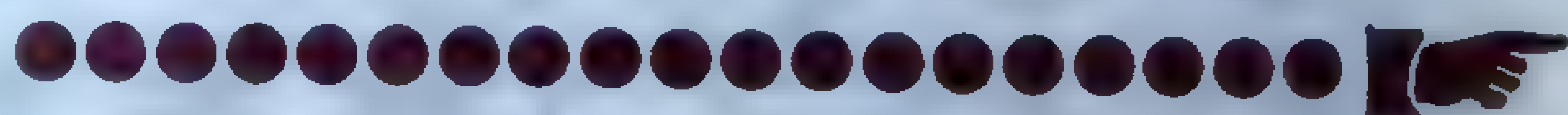
— Становіцца ўсё цяплей.

Трыццаць восем і шэсць

— Як ты думаеш, Аленка, чаму журавель стаіць на адной назе? — пытаецца ў Аленкі сяброўка.

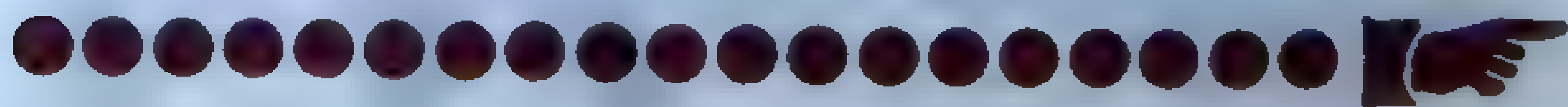
— Калі б ён падняў другую, дык адразу ўпаў бы,— адказала Аленка.

Бабуля купіла ўнучцы-першакласніцы партфель і кажа:

— Глядзі, Раечка, каб ты кожны дзень прыносіла поўны партфель пяцёрак.

— А куды ж я кнігі класці буду? — здзіўляецца ўнучка.

На ўроку малявалі яблыкі. Толькі Валера сядзеў склаўшы рукі.

— Чаму ты не малюеш? — спытаў у яго настаўнік.

— А я з'еў свой яблык,— адказаў Валера.

— Які ты сёння бачыў сон?— пытае бабуля ў Сцёпы.

— Ніякі. Цёмна было, а я ў цемры не бачу сноў.

— Як ты думаеш, хто пабудаваў егіпецкія піраміды? — спытаў Цімка ў сястры.

— Яшчэ пытаеш! Вядома, археолагі,— адказала тая.

Прыйшла Ніна ў дзіцячы сад і кажа:

— Які сон я сёння бачыла!

— Раскажы!

— Няхай Тася раскажа. Яна была разам са мною.

— Табе дапамагаў тата вучыць урокі? — спыталі ў Жоры.

— А як жа! Я пісаў, а ён стаяў каля мяне з папружкаю.

Літаратурна-мастацкае выданне

СМЯШЫНКІ

Анекдоты

Укладальнік Алена Мімрык

Загадчык рэдакцыі *А. І. Саламевіч*
Рэдактар *Т. С. Бялінская*
Афармленне *А. К. Шэвераў*
Мастацкі рэдактар *У. К. Фокін*
Тэхнічны рэдактар *С. И. Стараверава*
Карэктары *Л. А. Адамовіч, Л. К. Сямёнава*

Набор і вёрстка выкананы на камп'ютэрнай тэхніцы выдавецтва «Полымя». Падпісана да друку з арыгінал-макета 21.10.96. Фармат 70 × 100 $^{1}/_{32}$. Папера афсетная. Гарнітура «Тип Таймс». Ум. друк. арк. 4,51. Ум. фар. адб. 18,67. Ул.-выд. арк. 4,01. Тыраж 10 000 экз. Выд. № 9374. Зак.100

Выдавецтва «Полымя» Дзяржаўнага камітэта Рэспублікі Беларусь па друку. Ліцэнзія ЛВ № 432. 220600, Мінск, пр. Машэрава, 11

Мінская фабрыка каляровага друку. 220024, Мінск, Каржанеўскага, 20

С 50 **Смяшынкі: Анекдоты:** Для малод. і сярэд. шк. узросту / Уклад. А. М. Мімрык.— Мн.: Полымя, 1996.—110 с.: іл.

С $\frac{8820600000—027}{М306(03)—96}$ 00—97 **ББК 84 (4Беи)**

